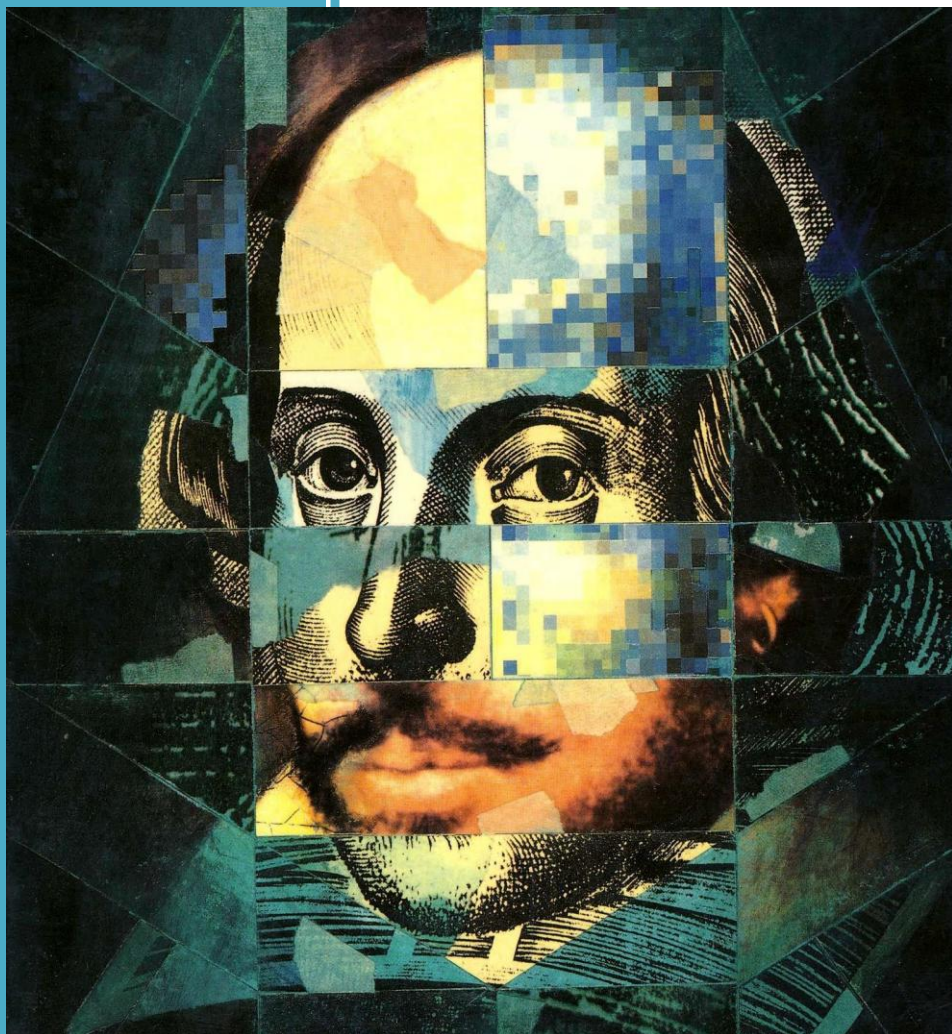

**ΠΕΝΤΕ
ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ
ΣΑΙΕΠΗΡ
ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ**

**ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ
Α' ΤΑΞΗ
2012-2013
2^ο ΓΕΛ ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑΣ**

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Πρόλογος	σελ. 3
2. Η Ομάδα Εργασίας	σελ. 2
3. Γουίλιαμ Σαίξπηρ	σελ. 4-5
4. Τα έργα του Γουίλιαμ Σαίξπηρ	σελ. 6-9
5. Ελισάβετ η Α΄ - Βασίλισσα της Αγγλίας	σελ. 10-14
6. Το Θέατρο στην Αγγλία το 16 ^ο αιώνα	σελ. 15-18
7. Το Globe σήμερα	σελ. 19-20
8. Η θέση της Γυναίκας στην Ευρώπη το 16 ^ο αιώνα	σελ. 21-23
9. Η κατηγορία της Μαγείας	σελ. 24-26
10. Ιουλιέτα - Ρωμαίος και Ιουλιέτα	σελ. 27-31
11. Λαίδη Μακμπέθ - Μακμπέθ	σελ. 32-34
12. Οφηλία - Άμλετ, ο Πρίγκηπας της Δανίας	σελ. 35-36
13. Κατερίνα - Το Ημέρωμα της Στρίγκλας	σελ. 37-39
14. Πόρσια - Ο Έμπορος της Βενετίας	σελ. 40-41
15. Οι 5 Ηρωίδες συνομιλούν	σελ. 42-43
16. Βιβλιογραφία - Πηγές	σελ. 44

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

Η Ομάδα Εργασίας

1. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ
2. ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
3. ΔΑΝΙΗΛ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ
4. ΚΥΡΚΟΥ ΣΟΦΙΑ
5. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ
6. ΜΑΝΕΣΗ ΡΟΞΟΛΑΝΑ
7. ΜΕΜΙ ΣΙΜΟΣ
8. ΜΟΥΣΤΑΦΑ ΜΟΝΑ
9. ΝΕΡΣΙΣΙΑΝ ΒΑΡΝΤΑΝ
10. ΠΑΝΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
11. ΠΑΝΤΟΥ ΘΕΟΔΩΡΑ
12. ΠΑΥΛΟΥ ΑΓΓΕΛΙΚΗ
13. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ
14. ΣΥΡΙΓΟΣ ΜΑΝΟΣ
15. ΤΟΥΜΠΟΥΛΙΔΟΥ ΑΥΓΗ

ΟΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ

ΚΑΡΑΪΣΚΟΥ ΕΥΤΥΧΙΑ

ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

Πρόλογος

Όταν στην αρχή του Β΄ τετραμήνου μας ανακοινώθηκε το θέμα της ερευνητικής εργασίας που θα αναλαμβάναμε, «*5 ηρωίδες του Shakespeare συνομιλούν*», οι αντιδράσεις μας ήταν ανάμεικτες. Τα μεν κορίτσια της ομάδας ενθουσιάστηκαν, τα δε αγόρια προβληματίστηκαν.

Στη συνέχεια, ξεκινώντας την έρευνα και αφού πήραμε στα χέρια μας τα έργα, η αρχική μας αμφιβολία μετατράπηκε σε περιέργεια και ενδιαφέρον για το τι μπορεί να κρύβεται πίσω από τα διάσημα αυτά έργα, για τα οποία όλοι είχαμε ακούσει, αλλά χωρίς να γνωρίζουμε πολλά για τους γυναικίους χαρακτήρες, με εξαίρεση ίσως την Ιουλιέτα. Μπαίνοντας βαθύτερα στα κείμενα, γνωρίσαμε καλύτερα τις 5 ηρωίδες, μελετήσαμε τους χαρακτήρες τους και αναρωτηθήκαμε για τη θέση της γυναίκας κατά το 16^ο αιώνα, την εποχή δηλαδή που έγραφε ο Shakespeare και βασίλευε στην Αγγλία η Ελισάβετ η Α΄. Θα μπορούσε αυτές οι γυναίκες να είναι υπαρκτά πρόσωπα ή ήταν καθαρά προϊόντα μυθοπλασίας της εξαιρετικής πέννας του συγγραφέα; Άραγε, εμπνεύστηκε ο Shakespeare από τις γυναίκες της εποχής του ή περιέγραφε το πώς θα τις ήθελε;

Μέσα από την έρευνά μας, διαπιστώσαμε τις διαφορές στον τρόπο που αντιμετωπίζονταν οι γυναίκες τότε σε σχέση με το σήμερα. Μελετήσαμε ιστορικά γεγονότα που συντάραξαν την Ευρώπη τους 16^ο -17^ο αιώνες, όπως ήταν το κυνήγι μαγισσών, τακτική που πέρασε και στην ήπειρο της Αμερικής με την αποίκισή της από ευρωπαϊκούς πληθυσμούς.

Ανακαλύψαμε ότι το θέατρο ήταν ιδιαίτερα αγαπητή τέχνη, όχι τόσο στην αριστοκρατία που τη θεωρούσε υποτιμητική, όσο στα λαϊκά στρώματα που εκτιμούσαν το ίδιο μια καλή κωμωδία, ένα ιστορικό έργο και μια δυνατή τραγωδία. Βέβαια, τα πράγματα άλλαξαν όταν η ίδια η βασίλισσα Ελισάβετ εθεάθη να παρακολουθεί θεατρικές παραστάσεις μεταμφιεσμένη και έθεσε λίγο αργότερα τους θιάσους υπό την εύνοιά της, αναγνωρίζοντας έτσι την ανωτερότητα της θεατρικής τέχνης.

Μελετήσαμε σχέδια και εικόνες των θεάτρων στην περιοχή Southwark στις όχθες του Τάμεση και βέβαια του φημισμένου θεάτρου Globe του Shakespeare, το οποίο ανακατασκευάστηκε σύμφωνα με το αρχικό του σχέδιο και φιλοξενεί παραστάσεις όλο το χρόνο.

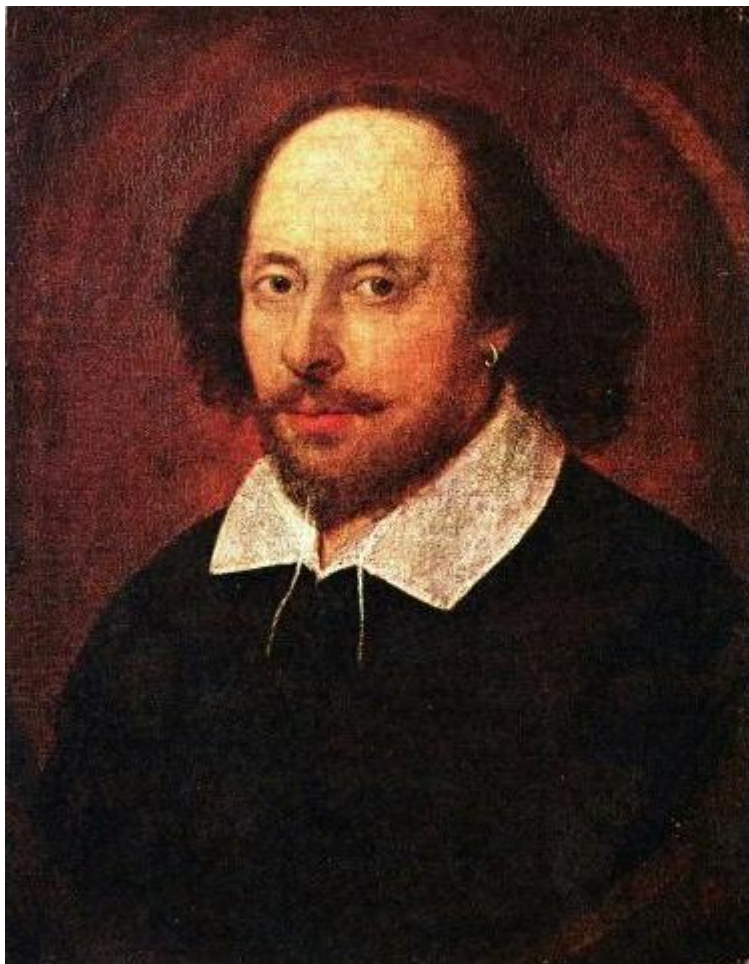
Τέλος, μέσα από τις βιογραφίες του Shakespeare και της Ελισάβετ καταλάβαμε λίγο καλύτερα την εποχή τους και εκτιμήσαμε τη λογοτεχνική και την ιστορική τους αξία αντίστοιχα.

Ακολουθεί η έρευνά μας, η οποία σε μας τουλάχιστον μοιάζει με την κορυφή του παγόβουνου. Κοιτώντας βαθύτερα, είμαστε βέβαιοι ότι κρύβονται ανεκτίμητοι θησαυροί που περιμένουν να τους απολαύσετε.

Οι ομάδες εργασίας

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

ΓΟΥΙΛΛΙΑΜ ΣΑΙΞΠΗΡ

Ο Γουίλλιαμ Σαίξπηρ γεννήθηκε στο χωριό Στράτφορντ-απόν-Ειβον (ή απλά Στράτφορντ) το 1564. Ήταν Άγγλος ποιητής και θεατρικός συγγραφέας. Θεωρείται ευρέως ο σημαντικότερος συγγραφέας που έγραψε στην αγγλική γλώσσα και ένας από τους σημαντικότερους δραματουργούς παγκοσμίως. Αποκαλείται εθνικός ποιητής της Αγγλίας και “*Βάρδος του Έιβον*”.

Τα σωζόμενα έργα του, συμπεριλαμβανομένων και ορισμένων συνεργασιών, αποτελούνται από περίπου 38 θεατρικά έργα, 154 σονέτα, δύο μεγάλα αφηγηματικά ποιήματα και πολλά άλλα ποιήματα. Τα έργα του διαπνέονται από μία βαθειά κατανόηση της ανθρώπινης φύσης και παραμένουν επίκαιρα. Η επίδρασή του, ειδικότερα στην αγγλική λογοτεχνία, θεωρείται τεράστια.

Τα έργα του έχουν μεταφραστεί στις περισσότερες γλώσσες του κόσμου και ερμηνεύονται περισσότερο συχνά

από τα έργα οποιουδήποτε άλλου θεατρικού συγγραφέα. Ο Σαίξπηρ έγραψε τα περισσότερα από τα γνωστά έργα του μεταξύ του 1589 και του 1613 και κατάφερε να χειριστεί με απόλυτη δεξιοτεχνία τόσο την κωμωδία όσο και το δράμα και την τραγωδία.

Ο Γουίλλιαμ Σαίξπηρ ήταν το τρίτο από τα οκτώ παιδιά και ο μεγαλύτερος επιζών γιος του Τζων Σαίξπηρ και της Μαίρης Άρντεν. Η Μαίρη Άρντεν ήταν κόρη ενός εύπορου γαιοκτήμονα και ο Τζων Σαίξπηρ ήταν ένας από τους πλούσιους του χωριού. Ο Τζων Σαίξπηρ ασχολιόταν με το εμπόριο δερμάτων και υπήρξε δήμαρχος του Στράτφορντ. Σαν μέλος λοιπόν μίας εξέχουσας οικογένειας ο Γουίλλιαμ Σαίξπηρ έμαθε από πολύ μικρός να γράφει και να διαβάζει.

Το Νοέμβριο του 1582 ο Σαίξπηρ παντρεύτηκε την κατά οκτώ χρόνια μεγαλύτερή του, Ανν Χάθαγουεϊ. Έξι μήνες αργότερα απέκτησαν μία κόρη, τη Σουζάνα, ενώ σχεδόν δύο χρόνια αργότερα, στις 2 Φεβρουαρίου του 1585, καταγράφεται η βάπτισμα των δύο δίδυμων παιδιών τους, του Χάμνιτ και της Τζούντιθ. Ο Χάμνιτ πέθανε από άγνωστα αίτια σε ηλικία 11 ετών και θάφτηκε στις 11 Αυγούστου του 1596. Μετά τη γέννηση των δίδυμων, ο Σαίξπηρ άφησε ελάχιστα ιστορικά ίχνη μέχρι που το 1592 αναφέρεται ως μέλος της θεατρικής σκηνης του Λονδίνου. Οι μελετητές αναφέρονται στα χρόνια μεταξύ του 1585 και του 1592 ως τα “χαμένα χρόνια” του Σαίξπηρ.

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

Δεν είναι γνωστό πότε ακριβώς άρχισε να γράφει ο Σαίξπηρ, αλλά αναφορές της εποχής του και αρχεία παραστάσεων δείχνουν ότι κάποια από τα έργα του είχαν ανέβει στη λονδρέζικη σκηνή από το 1592. Οι βιογράφοι του θεωρούν ότι η καριέρα του πρέπει να άρχισε μετά τα μέσα της δεκαετίας του 1580. Αργότερα ο Σαίξπηρ, καθώς και όλη η θεατρική ομάδα στην οποία ανήκε, τελούσε υπό την εύνοια της βασίλισσας Ελισάβετ Α' της Αγγλίας. Συχνά έπαιζαν μπροστά στη βασίλισσα και την αυλή της τις μέρες των Χριστουγέννων ή άλλων εορτών. Μετά το θάνατο της Ελισάβετ Α' το 1603, βασιλιάς της Αγγλίας ανέλαβε ο Ιάκωβος Α'. Όταν ο νέος βασιλιάς ήρθε στο Λονδίνο, ο Σαίξπηρ μαζί με άλλους εκλεκτούς ηθοποιούς και συγγραφείς της χώρας τον υποδέχτηκε στην είσοδο της πόλης. Ευτυχώς για τον Σαίξπηρ ο βασιλιάς Ιάκωβος αγαπούσε το θέατρο το ίδιο όπως κι η προκάτοχός του. Το 1599, ο Σαίξπηρ και άλλα μέλη του θιάσου έχτισαν το δικό τους θέατρο στη νότια όχθη του ποταμού Τάμεση και το ονόμασαν Γκλόουμπ (Globe). Το 1608 ανέλαβαν επίσης το θέατρο Μπλακφράιαρς (Blackfriars).

Μετά το 1606 ο Σαίξπηρ έγραψε λίγα έργα και κανένα δεν αποδίδεται σ' αυτόν μετά το 1613. Πέθανε στις 23 Απριλίου του 1616 αφήνοντας πίσω του τη σύζυγό του και δύο κόρες. Ο Σαίξπηρ θάφτηκε δύο ημέρες μετά το θάνατό του, στο ιερό της εκκλησίας της Αγίας Τριάδας στο Στράτφορντ-απόν-Έιβον. Στον τάφο του τοποθετήθηκε έπειτα από δική του επιθυμία μία επιγραφή, λαξευμένη στην πέτρινη πλάκα που καλύπτει τον τάφο. Η επιγραφή περιλαμβάνει μία κατάρα ενάντια στη μετακίνηση των οστών του, η οποία και αποφεύχθηκε επιμελώς κατά τη διάρκεια της αποκατάστασης του ναού το 2008.

Η επιγραφή γράφει:

*Good frend for Iesvs sake forbear,
To digg the dvst enclosed heare.
Bleste be ye man yt spares thes stones,
And cvrst be he yt moves my bones.*

και σε ελεύθερη μετάφραση:

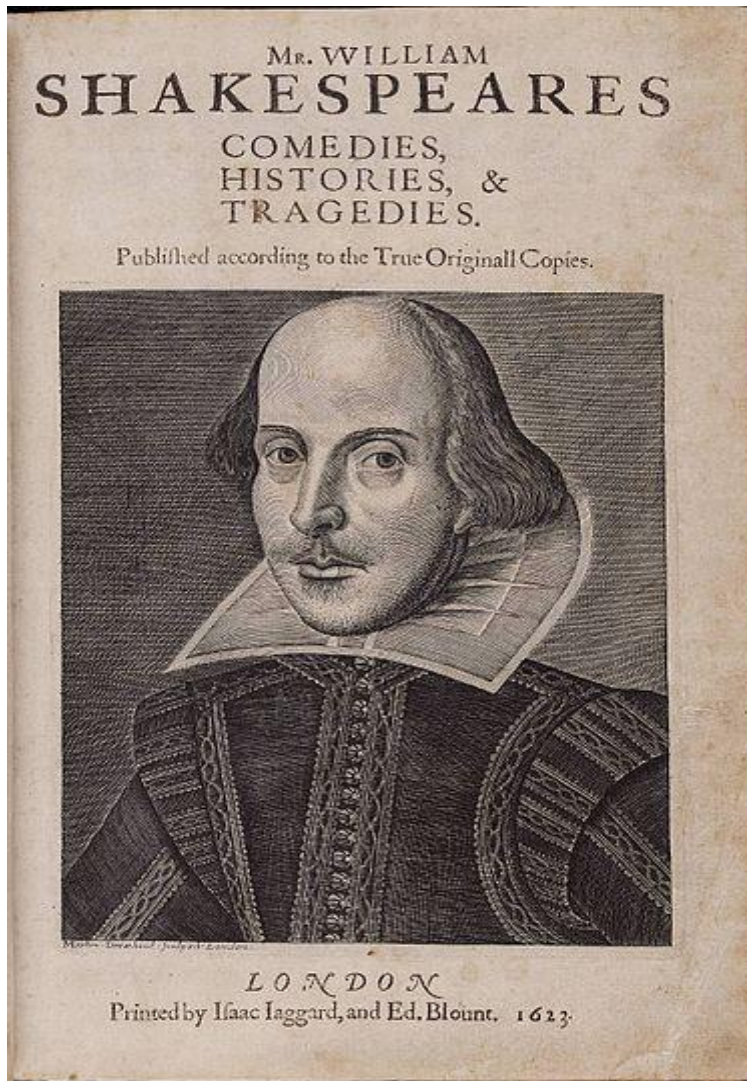
*Καλέ φίλε, στο όνομα του Θεού συγκρατήσου,
Από το να σκάψεις τη σκόνη που εσωκλείεται εδώ.
Ευλογημένος ας είναι όποιος ήσυχες αφήσει αυτές τις πέτρες,
Και καταραμένος ας είναι όποιος μετακινήσει τα κόκκαλά μου.*

Η ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΓΟΥΙΛΙΑΜ ΣΑΙΞΠΗΡ

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

Ο Σαίξπηρ έγραψε τα περισσότερα από τα γνωστά έργα του μεταξύ του 1589 και του 1613 και χωρίζονται στις εξής κατηγορίες : τις κωμωδίες, τις τραγωδίες, τα ιστορικά έργα, τα σονέτα και τα ποιήματα.

Κάποια από τα έργα του Σαίξπηρ άρχισαν να δημοσιεύονται από το 1594. Το 1623, δύο ηθοποιοί, που υπήρξαν φίλοι του Σαίξπηρ, εξέδωσαν μία συλλογή έργων του, αποτελούμενη από 36 κείμενα, εκ των οποίων τα 18 τυπώθηκαν για πρώτη φορά. Πολλά από τα έργα του είχαν ήδη εμφανιστεί σε διάφορες εκδόσεις, για τις οποίες δεν υπάρχουν στοιχεία ότι ο Σαίξπηρ ενέκρινε. Υπάρχουν έργα των οποίων τα σωζόμενα αντίτυπα διαφέρουν το ένα στο άλλο. Οι διαφορές αυτές μπορεί να οφείλονται σε αντιγραφικά ή τυπογραφικά λάθη, από σημειώσεις ηθοποιών ή του κοινού ή ακόμα και από τα ίδια τα έγγραφα του Σαίξπηρ.

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

Κωμωδίες

- *The Comedy of Errors* (Η Κωμωδία των Παρεξηγήσεων, 1592)
- *The Taming of the Shrew* (Το Ημέρωμα της Στρίγγλας, 1593)
- *The Two Gentlemen of Verona* (Οι Δύο Άρχοντες από τη Βερόνα, 1594)
- *Love's Labour's Lost* (Αγάπης Αγώνας Άγονος, 1594)
- *A Midsummer Night's Dream* (Όνειρο Θερινής Νυκτός, 1595)
- *The Merchant of Venice* (Ο Έμπορος της Βενετίας, 1596)
- *The Merry Wives of Windsor* (Οι Εύθυμες Κυράδες του Ουίνδσορ, 1597-1600)
- *Much Ado About Nothing* (Πολύ κακό για το τίποτα, 1599)
- *As You Like It* (Όπως Αγαπάτε, 1599)
- *Twelfth Night or What you will* (Δωδέκατη Νύχτα ή Ό,τι θέλετε, 1602)
- *All's Well That Ends Well* (Τέλος Καλό Όλα Καλά, 1603)
- *Measure for Measure* (Με το Ίδιο Μέτρο, 1603)
- *Pericles* (Περικλής, 1608)
- *The Winter's Tale* (Το Χειμωνιάτικο Παραμύθι, 1609)
- *The Tempest* (Η Τρικυμία, 1611)

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

Τραγωδίες

- *Titus Andronicus* (Τίτος Ανδρόνικος, 1593)
- *Romeo and Juliet* (Ρωμαίος και Ιουλιέτα, 1594-1595)
- *Julius Caesar* (Ιούλιος Καίσαρ, 1599)
- *Hamlet, prince of Denmark* (Άμλετ, πρίγκιπας της Δανίας, 1599-1600)
- *Troilus and Cressida* (Τρωίλος και Χρυσήδα, 1602)
- *Othello, the Moor of Venice* (Οθέλλος, ο Μαυριτανός της Βενετίας, 1603)
- *Macbeth* (Μακβέθ, 1603-1606)
- *King Lear* (Βασιλιάς Ληρ, 1603-1606)
- *Antony and Cleopatra* (Αντώνιος και Κλεοπάτρα, 1606)
- *Coriolanus* (Κοριολανός, 1607)
- *Timon of Athens* (Τίμων ο Αθηναίος, 1607)
- *Cymbeline* (Κυμβελίνος, 1609)

Ιστορικά έργα

- *Henry VI, part I* (Ερρίκος ΣΤ', 1ο μέρος, 1590)
- *Henry VI, part II* (Ερρίκος ΣΤ', 2ο μέρος, 1590)
- *Henry VI, part III* (Ερρίκος ΣΤ', 3ο μέρος, 1590)
- *Richard III* (Ριχάρδος Γ', 1592)
- *Richard II* (Ριχάρδος Β', 1595)
- *King John* (Βασιλιάς Ιωάννης, 1596)
- *Henry IV, part I* (Ερρίκος Δ', 1ο μέρος, 1597)
- *Henry IV, part II* (Ερρίκος Δ', 2ο μέρος, 1598)
- *Henry V* (Ερρίκος Ε', 1599)
- *Henry VIII* (Ερρίκος Η', 1612)

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

Ποιήματα

- *Sonnets* ([154] Σονέτα)
- *Sonnets to sundry notes of music* ([6] σονέτα σε διάφορες νότες της μουσικής)
- *Venus and Adonis* (Αφροδίτη και Άδωνις, 1592-1593)
- *The rape of Lucrece* (Ο Βιασμός της Λουκρητίας, 1594)
- *The passionate pilgrim* (Ο Περιπαθής Προσκυνητής)
- *The phoenix and the turtle* (Ο Φοίνικας κι η Τρυγόνα)
- *A lover's complaint* (Το Παράπονο ενός Εραστή)

Χαμένα έργα

- *Love's Labour's Won* (Αγάπης Αγώνας Γόνιμος)
- *The History of Cardenio* (Καρδένιος)

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

ΕΛΙΣΑΒΕΤ Α΄ – ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Η Ελισάβετ κατά την ενθρόνισή της με τα βασιλικά σύμβολα των Τυδώρ

Η Ελισάβετ Α΄ της Αγγλίας (1533-1603) υπήρξε από τους πιο σημαντικούς Άγγλους μονάρχες, που κέρδισε το θαυμασμό και την πίστη όχι μόνο των συγχρόνων της, αλλά και των μεταγενέστερων. Κόρη του Ερρίκου Η΄ Τυδώρ και της δεύτερης συζύγου του, της Άννας Μπολέυν (ήταν το 3ο παιδί), ανέβηκε στο θρόνο μετά τις σύντομες βασιλείες του ασθενικού ετεροθαλούς αδελφού της, Εδουάρδου Στ' και της μεγαλύτερης ετεροθαλούς αδελφής, της, Μαρίας Α΄.

Γεννήθηκε στο Γκρίνουιτς το 1533 και γνώρισε δύσκολα παιδικά χρόνια. Επειδή χαρακτηρίστηκε ως εξώγαμο, μεγάλωσε τα περισσότερα χρόνια μακριά από το παλάτι. Αν και προσπάθησαν να την αναμείξουν σε πολιτικές και θρησκευτικές δολοπλοκίες, η σωφροσύνη και η σύνεση που τη χαρακτήριζαν απέτρεψαν από το να θεωρηθεί συνένοχη στην προδοσία του λόρδου Τόμας Σέυμουρ, που σχεδίαζε να την παντρευτεί και να ανατρέψει τον αδελφό της Εδουάρδο Στ', αλλά και κατά τη βασιλεία της αδερφής της Μαρίας, που την φυλάκισαν στον πύργο του Λονδίνου, με την κατηγορία ότι ήταν γνώστης της εξέγερσης του Σερ Τόμας Γουάιτ το 1554.

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

Όμως εκείνο που τη διέκρινε σε όλες σχεδόν τις προσωπικές και πολιτικές υποθέσεις της σε όλη της τη ζωή ήταν η συνήθειά της να δίνει αυτό που αργότερα ονόμασε «απόκριση χωρίς απάντηση». Χρησιμοποιώντας λοιπόν αυτό το «διπλωματικό» θα λέγαμε τρόπο τακτικής, κατάφερνε να ελίσσεται, να ξεφεύγει από τυχόν δύσκολες καταστάσεις και να πετυχαίνει πράγματα με έμμεσο μεν αλλά με πολύ έξυπνο και αποτελεσματικό τρόπο. Δεν είναι τυχαίο λοιπόν που χαρακτηρίστηκε ως μία αρχηγός κράτους οξυδερκής, διορατική, πολύ ενεργητική, θαρραλέα, αρκετά γενναιόδωρη και ικανή να εμπνεύσει ενθουσιασμό κι εμπιστοσύνη στο λαό της.

Το γεγονός ότι και η Μαρία Α' προσπάθησε να επαναφέρει τον καθολικισμό στην Αγγλία (μετά την κατάργησή του και την ίδρυση της Αγγλικανικής Εκκλησίας στη διάρκεια της βασιλείας του πατέρα της, Ερρίκου του 8^{ου}), αλλά και ο μη αποδεκτός εκ μέρους των Άγγλων γάμος της με το βασιλιά της Ισπανίας Β', είχε ως αποτέλεσμα την άνοδο στο θρόνο της Ελισάβετ, η οποία έγινε αποδεκτή από τον αγγλικό λαό με μεγάλη χαρά κι ανακούφιση. Η πιο σημαντική επιτυχία της ήταν ότι κατάφερε να μετατρέψει την αρχική καλή διάθεση και συμπάθεια σε ένα μόνιμο σεβασμό, αφοσίωση και υπηρεσία των υπηκόων της.

Το 1558, μετά το θάνατο της Μαρίας, ανέβηκε στο θρόνο, καθιερώνοντας νομοθετικά την αγγλικανική εκκλησία, χωρίς να επιδιώκει την εξόντωση του καθολικισμού, προσπαθώντας έτσι να ρυθμίσει τα θρησκευτικά θέματα και να εξομαλύνει τις θρησκευτικές διαμάχες που οργιάζαν εκείνη την εποχή στην Ευρώπη. Λόγω του ισχυρότατου εθνικού αισθήματός της, προσπάθησε να υψωθεί πάνω από την κομματική πολιτική των δύο τελευταίων βασιλείων, για να αποκαταστήσει τη θρησκεία, ικανοποιώντας εν μέρει τους προτεστάντες και διατηρώντας από την άλλη πλευρά αρκετά παλιά τυπικά, ώστε να ενθαρρύνει τους οπαδούς των παλιών πεποιθήσεων. Η Ελισάβετ μπορούσε να υπερηφανεύεται για το φιλελευθερισμό της, εφόσον παραχωρούσε στους υπηκόους της αυτό που η ίδια ονόμαζε «ελευθερία συνειδήσεως», το δικαίωμα να σκέφτεται και να πιστεύει ο καθένας ό,τι θέλει.

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

Η μακροχρόνια βασιλεία της σηματοδοτεί το στίγμα που άφησε η Αγγλία στα παγκόσμια δρώμενα κατά το 16ο αι.. Δύο κεντρικά σημεία χαρακτηρίζουν αυτή την περίοδο:

α) η κορύφωση του απολυταρχικού κράτους, εφόσον ανέλαβε με πυγμή τα ηνία του κράτους και β) η έναρξη των διαδικασιών που έκαναν την Αγγλία ικανή να πυροδοτήσει τη βιομηχανική επανάσταση, και που την κατέστησαν ως τη μεγαλύτερη αποικιοκρατική δύναμη στον κόσμο, εφόσον μέσα από τη μεταρρύθμιση ανύψωσε το ρόλο των τάξεων του πληθυσμού που ασχολούνταν με τη θάλασσα, με συνέπεια τη βελτίωση της στρατιωτικής τεχνικής, την ενίσχυση της ποσότητας του στόλου, αλλά και τη συσσώρευση πλούτου μέσω του αποικιοκρατικού της εμπορίου.

Το άρτιο ναυτικό πρόγραμμα που είχε ακολουθήσει θεωρούνταν από τους σύγχρονούς της ιστορικούς ως ένα από τα επιτεύγματα της βασιλείας της. Η ήττα της Ισπανικής Αρμάδας αποτέλεσε μία από τις πιο αποφασιστικές ναυμαχίες της ιστορίας. Μετά την είδηση της αγγλικής νίκης εκφώνησε ένα λόγο που δήλωνε την απόλυτη ταύτιση με το λαό της, καθώς και το γεγονός ότι είχε έρθει για να ζήσει και να πεθάνει μαζί του και ότι ήταν πολύ υπερήφανη που ήταν βασίλισσά του. Συγκεκριμένα, μεταξύ άλλων, είπε: «Έχω το σώμα μιας αδύναμης και ανίσχυρης γυναίκας, αλλά την καρδιά και το πνεύμα ενός βασιλιά, και μάλιστα βασιλιά της Αγγλίας, και θεωρώ ότι είναι άξιος βαθιάς περιφρόνησης όποιος ηγεμόνας της Ευρώπης θα αποτολμήσει να εισβάλλει στα σύνορα της επικράτειάς μου».

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

Η Ελισάβετ υπήρξε μια γοητευτική γυναίκα με εντυπωσιακή εμφάνιση, εφόσον αγαπούσε πολύ τα φορέματα και τους πολύτιμους λίθους. Ήταν πολύ μορφωμένη, μιλούσε άλλες 5 γλώσσες (Λατινικά, Γαλλικά, Ισπανικά, Ιταλικά και Φλαμανδικά), ήταν πολύ καλή μουσικός και είχε άριστο γραφικό χαρακτήρα. Επίσης διακρινόταν για τη μεγάλη ικανότητα που είχε να διακρίνει τις δυνατότητες και το χαρακτήρα των ανθρώπων, γεγονός που τη βοήθησε στην επιλογή σωστών κι έμπιστων ατόμων που είχε δίπλα της. Αν και περιστοιχιζόταν από πολλούς άντρες, όπως π.χ. τον Σερ Κρίστοφερ Χάτον, τον Σερ Γουόλτερ Ράλι και κυρίως το λόρδο Ρόμπερτ Ντάνελου, η φιλία μαζί τους ήταν καθαρά ρομαντική. Δεν παντρεύτηκε ποτέ, ούτε έκανε παιδιά. Δίκαια λοιπόν αποκαλέστηκε «Παρθένος Βασίλισσα - Virgin Queen».

'I have already joined myself in marriage to a husband, namely the kingdom of England' – Queen Elizabeth I (on being pressed by Parliament to marry)

«Έχω ήδη παντρευτεί ένα σύζυγο, το βασίλειο της Αγγλίας» (πιεζόμενη από το κοινοβούλιο να παντρευτεί)

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

Τα 45 χρόνια βασιλείας της συμπίπτουν με την Αγγλική Αναγέννηση. Προώθησε τις τέχνες και τα γράμματα με τη στήριξη μεγάλων δημιουργών, όπως του Μάρλοου, του Σπένσερ, του Βάκωνα και του Σαίξπηρ. Τα Αγγλικά Πανεπιστήμια, έπειτα από την προηγούμενη παρακμή τους (1530-1560), αναγεννήθηκαν και εγκαινιάστηκε το Βασιλικό Χρηματιστήριο από τον Οικονομολόγο Τόμας Γκρέσαμ, το 1571.

Η Ελισάβετ με την αυστηρή οικονομία της συνέβαλε στην οικονομική ανεξαρτησία του στέμματος. Η μεγάλη αντίθεσή της στη διεξαγωγή πολέμων οδήγησε στην ανάπτυξη του πλούτου και γενικότερα στην εσωτερική ανάπτυξη κι ευμάρεια.

Αν και από κάποιους ιστορικούς χαρακτηρίστηκε ως ένας αρχηγός αρκετά ψυχρός, τραχύς, με έλλειψη αισθηματικότητας, γλυκύτητας, και με μεγάλη ματαιοδοξία, παρόλα αυτά μετά το 1588 η φήμη της στην Ευρώπη πήρε θρυλικές διαστάσεις και ο Γάλλος πρέσβης στην Αγγλία το 1597 θα αναφέρει ότι «είναι μια πολύ μεγάλη βασίλισσα, που γνωρίζει τα πάντα».

Το σημαντικότερο όμως επίτευγμά της ήταν η μεγάλη αγάπη, αφοσίωση και υπηρεσία που έδειξε στο λαό της, καταργώντας κάθε παρέμβαση μεταξύ κράτους κι ατόμου, εισπράττοντας έτσι το σεβασμό και την υποστήριξη των υπηκόων της σε μια σχέση καθαρά αμφίδρομη και ουσιαστική.

Queen Elizabeth I's Signature

Η υπογραφή της Ελισάβετ της Α΄

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ ΤΟ 16ο ΑΙΩΝΑ

Ο 16ος αιώνας είναι η περίοδος των μεγάλων παγκόσμιων αλλαγών σε όλους τους τομείς. Είναι η εποχή της Αναγέννησης και των εξερευνήσεων, και δρομολογείται η Θρησκευτική Μεταρρύθμιση, ο Διαφωτισμός καθώς και η Βιομηχανική Επανάσταση. Πρόκειται για μια περίοδο που σηματοδοτείται από σημαντικά γεγονότα για την αγγλική ιστορία και που επηρεάζει την κοσμοαντίληψή μας ακόμα και σήμερα, 4 αιώνες μετά.

Το αγγλικό θέατρο έκανε άλματα την περίοδο του 16ου αιώνα, όταν το Λονδίνο ήταν η μεγαλύτερη πόλη και η καρδιά του κόσμου. Από το 1570 μέχρι το 1640 παίχτηκαν 2500 θεατρικά έργα. Σήμερα σώζονται γύρω στα 400 χωρίς όμως να γνωρίζουμε τα ονόματα όλων αυτών που τα έγραψαν.

Η θεατρική παραγωγή την εποχή του πνευματικού κινήματος του Διαφωτισμού, σημαδεύτηκε από τον ογκόλιθο του αγγλικού θεάτρου, τον Γουίλιαμ Σαίξπηρ, του οποίου τα έργα παίζονται αδιαλείπτως σε όλες τις θεατρικές σκηνές του κόσμου.

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

Την ίδια εποχή το θέατρο στην Αγγλία πλουτίζεται και με άλλους μεγάλους δραματουργούς όπως ο Τόμας Κιντ, ο Κρίστοφερ Μάρλοου, ο Μπεν Τζόνσον κ.ά. Ο Τόμας Κιντ είναι ο συγγραφέας της Ισπανικής τραγωδίας και μιας πρώτης έκδοσης του Άμλετ. Ο Κρίστοφερ Μάρλοου παρουσιάζει στα έργα του μια πιο δραματική έκδοση του Φάουστ. Ο Μπεν Τζόνσον με τις σάτιρές του αναπτύσσει την αγγλική κωμωδία. Έργα του: «Ο καθένας με το κέφι του» και «Μάσκες», στο οποίο οι ηθοποιοί έπαιζαν μόνο με μάσκες. Η ακριβολογία, η περίτεχνη έκφραση, τα σχήματα λόγου, οι ρίμες, τα λογοπαίγνια ανθούν. Τα ιστορικά έργα με θέματα από τους αγώνες των Άγγλων λόρδων και του αστικού φιλελευθερισμού γίνονται της μόδας. Οι συγγραφείς αμείβονται για τα έργα τους από τους θιάσους. Ανεβάζονται είτε αυτούσια είτε διασκευασμένα. Οι συγγραφείς δεν απαιτούν πνευματικά δικαιώματα και δόξες.

Οι θίασοι που εμφανίζονταν στα Ελισαβετιανά θέατρα βρίσκονταν όλοι τους κάτω από την προστασία κάποιου ευγενή, αφού οι άνθρωποι χωρίς προστάτη, ακόμα και οι ηθοποιοί κατατάσσονταν, τυπικά τουλάχιστον, ανάμεσα στους «αλήτες» και τους «αγύρτες». Ο Μπαρμπαίητς και ο Σαίξπηρ ανήκαν στο θίασο του Αρχιθαλαμηπόλου. Στο θίασο που δούλευε ο Σαίξπηρ, οι ηθοποιοί διέθεταν δική τους θεατρική στέγη, δικά τους κοστούμια και σκηνικά αντικείμενα, και ο καθένας τους είχε μετοχές στην επιχείρηση, διατηρώντας έτσι το δικαίωμα για ένα μέρος των κερδών. Αυτό το σύστημα έμοιαζε κάπως με τον τρόπο που ήταν οργανωμένοι οι θίασοι της Κομέντια ντελ' Άρτε, με τη διαφορά ότι εκείνοι δεν διέθεταν μόνιμα θέατρα.

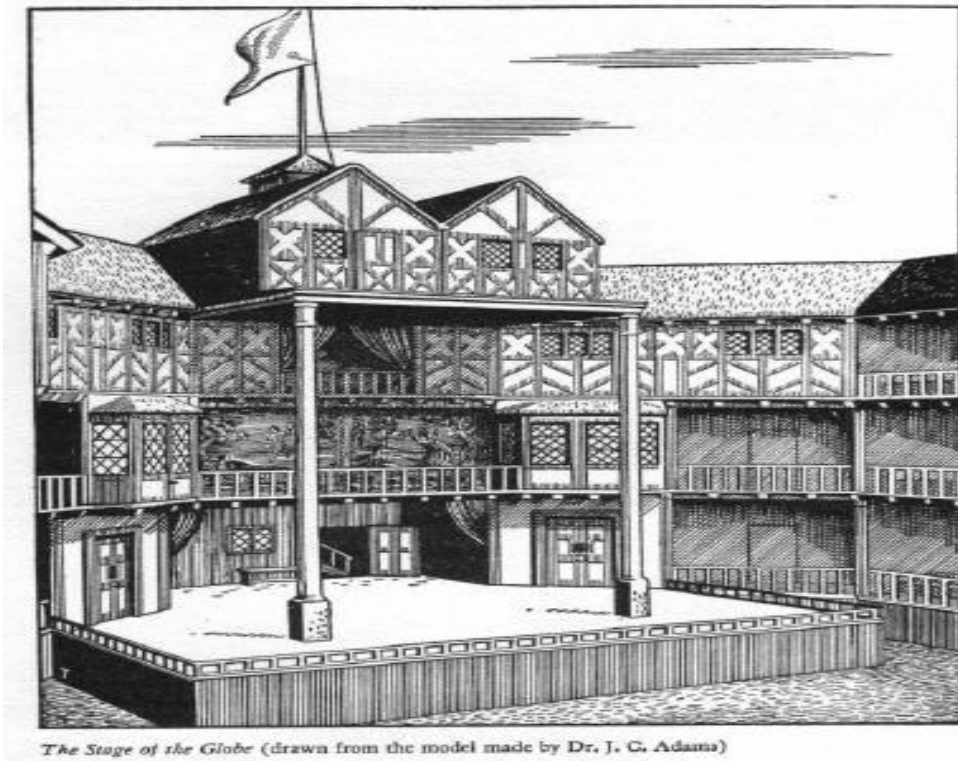
5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

Στην Ελισαβετιανή Αγγλία, όπως και στην Αρχαία Ελλάδα δεν υπήρχαν γυναίκες ηθοποιοί. Αγόρια ειδικά διαλεγμένα για τη λεπτή και χαριτωμένη κατασκευή τους, αλλά και για τη γλυκιά τους φωνή, μαθήτευαν πλάι σε μεγαλύτερους στην ηλικία ηθοποιούς και ασκούσαν να παίζουν ρόλους σαν της Ιουλιέτας, της Βιόλας κτλ. Οι κωμικοί ηθοποιοί του θιάσου υποδύονταν τις ηλικιωμένες γυναίκες των έργων, όπως π.χ. την Παραμάνα της Ιουλιέτας ή την κυρία Κουίκλυ. Οι ηθοποιοί έπρεπε να είναι ταυτόχρονα και χορευτές, τραγουδιστές και πολλές φορές οργανοπαίχτες, γιατί η μουσική έπαιξε σημαντικό ρόλο στα έργα.

Οι κλόουν και οι τρελοί που έκαναν την εμφάνισή τους σε τόσα Ελισαβετιανά έργα είχαν τη συνήθεια, όπως και οι zanni της Κομέντια ντελ' Άρτε, να αυτοσχεδιάζουν. Λέγεται μάλιστα ότι ο Σαίξπηρ όταν έβαλε τον Άμλετ να λέει στους θεατρίνους «Μην αφήσετε εκείνους που παίζουν τους τρελούς να πουν παραπάνω απ' ότι έχει προγραμματιστεί γι' αυτούς» είχε κατά νου τον κωμικό ηθοποιό Ρίτσαρντ Τάρλετον που ήταν διάσημος για τους αυτοσχεδιασμούς του. Επίσης είναι πολύ πιθανό ένα μέρος των σκοτεινών αστείων στα Σαιξπηρικά έργα να είναι αποτέλεσμα στιγμιαίων αυτοσχεδιασμών που ενσωματώθηκαν στα θεατρικά κείμενα.

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

Η σκηνή του θεάτρου Globe

Το πιο φημισμένο Ελισαβετιανό θέατρο γύρω από το οποίο υπάρχουν συνεχείς αντιγνωμίες, ήταν το Globe, που χρίστηκε από τους γιούς Μπαρμπαίτζ (Burbage) στη Νότια όχθη του Λονδίνου το 1599, με ξυλεία από το “The Theater”. Εκεί παίχτηκαν τα περισσότερα έργα του Σαίξπηρ και το 1612, μετά από μια παράσταση του έργου του «Ερρίκος Η», το θέατρο καταστράφηκε από πυρκαγιά. Το «Γκλόουμπ» ξαναχτίστηκε τον επόμενο χρόνο και παρέμεινε σε χρήση μέχρι το 1644, οπότε και κατεδαφίστηκε. Αποτελούνταν από μία πλατφόρμα – σκηνή, πολλές φορές με ένα κιγκλίδωμα, τριγύρω ελεύθερος χώρος για όρθιους θεατές στις τρεις πλευρές της, και δυο τρεις γαλαρίες εφοδιασμένες με πάγκους ή скаμινιά γύρω του. Αυτή η διάταξη του χώρου των θεατών είναι περίπου αντίστοιχη με εκείνη της αυλής πανδοχείου. Μεταξύ των καθισμάτων και της σκηνής κάθονταν οι μουσικοί. Δεν υπήρχε κουδούνι, μια τρομπέτα έδινε το σύνθημα για το ξεκίνημα της παράστασης. Μια σημαία κυμάτιζε την ώρα των παραστάσεων, που δίνονταν νωρίς το απόγευμα. Πάνω από τη σκηνή υπήρχε ένα στέγαστρο γνωστό ως «ουρανός». Ο «ουρανός» στηριζόταν σε κολώνες και η οροφή του ήταν ζωγραφισμένη με μπλε και χρυσά άστρα. Οι τεράστιες αυτές κολώνες επηρέαζαν την ακουστική του θεάτρου.

Ένα από τα στοιχεία του Ελισαβετιανού θεάτρου που έχει προκαλέσει διαμάχες είναι η ονομαζόμενη «εσωτερική σκηνή». Η μία άποψη είναι, πως ήταν ένα δωμάτιο χτισμένο πίσω από τον τοίχο της σκηνής και η άλλη πως ήταν ένας διάδρομος που τμήμα του περνούσε πίσω από τον τοίχο της σκηνής. Εκείνο που είναι βέβαιο είναι ότι μπορούσε να αποκαλύπτεται με μία κουρτίνα. Όλα τα Ελισαβετιανά κτήρια δεν ήταν όμοια μεταξύ τους.

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

Το Γκλόουμπ σήμερα.

Το 1996, όταν πρωτοάνοιξε το ανακατασκευασμένο θέατρο «Γκλόουμπ» στο Λονδίνο, μια πιστή αναδημιουργία του πρωτότυπου κτίσματος του 1599, πολλοί το λειδώρησαν ως μια χολιγουντιανή ταινία επιστροφής σε ένα εξιδανικευμένο παρελθόν. Τόσα χρόνια όμως αργότερα, το «Γκλόουμπ» έχει γίνει ένας καλλιτεχνικός πόλος έλξης στη ζωή του Λονδίνου. Όχι μόνο παρέχει νέες προσεγγίσεις στα έργα του Σαίξπηρ και των συγχρόνων του θεατρικών συγγραφέων, αλλά έχει κεντρίσει το ενδιαφέρον παγκόσμια για τα θέατρα του 16ου και του 17ου αιώνα: την αρχιτεκτονική τους, τους τρόπους παραγωγής, το κοινό τους και τον ρόλο που έπαιζαν σε μια αστική μεν, πλην όμως, στο μεγαλύτερο μέρος, αγράμματη κοινωνία.

Η ανακατασκευή του «Γκλόουμπ» ήταν το όραμα ενός Αμερικανού ηθοποιού, του Σαμ Γουαναμέικερ. Το αρχικό σχέδιο ήταν η ανέγερση ενός κλειστού θεάτρου πλάι στο υπαίθριο «Γκλόουμπ», ώστε να είναι εφικτό να δίνονται παραστάσεις σε όλη τη διάρκεια της χρονιάς. Τούτο αντιστοιχεί και προς τα ιστορικά δεδομένα, μιας και είναι γνωστό πως στον καιρό του Σαίξπηρ, ο θίασός του «Οι άνθρωποι του βασιλιά», έπαιζαν τότε στο «Γκλόουμπ» και τότε στο κλειστό «Μπλακφρίαρς», μια διασκευασμένη αίθουσα ενός παλιού μοναστηριού. Για χάρη της αυθεντικής εμπειρίας, οι σημερινοί θεατές του «Γκλόουμπ» πρέπει να προσαρμοσθούν στις συνθήκες που επικρατούσαν πριν από 4 αιώνες

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΤΟΝ 16ο ΑΙΩΝΑ

Η ιστορική εξελικτική πορεία των σχέσεων των δυο φύλων από την αρχαιότητα ως το Μεσαίωνα δείχνει ότι η θέση της γυναίκας στην κοινωνία δεν αλλάζει δραματικά. Οι γυναίκες εξακολουθούν να είναι υπόδουλες και υποταγμένες στο πλαίσιο ενός κόσμου, ο οποίος εμφανίζεται να κυριαρχείται από τις αντρικές αρετές ιπποτών ή ασκητικών μοναχών, καθώς η εξουσία απέκλειε τις γυναίκες από την κορυφή της κοινωνίας. Ωστόσο, μπορούμε να συναντήσουμε και γυναίκες που αποδεικνύουν το αντίθετο, εφόσον μπόρεσαν να διοικήσουν επικράτειες και να κυβερνήσουν υπηκόους. Πράγματι, υπάρχουν παραδείγματα γυναικών που ασκούν τη βασιλική εξουσία όταν ο σύζυγός τους απουσιάζει ή ασθενεί ή αυτών, στις οποίες έχει νομίμως ανατεθεί η αντιβασιλεία μέχρι την ενηλικίωση του γιου τους. Θα μπορούσε να αντιταχθεί ότι αφορούν μόνο τα ανώτατα κοινωνικά στρώματα, όπου παραδοσιακά η γυναίκα τυγχάνει καλύτερης μεταχείρισης.

Η θέση της γυναίκας στη συντηρητική αγροτική κοινωνία είναι χειρότερη από αυτήν της αριστοκρατίας. Εκείνες που έμεναν στην ύπαιθρο συμμετείχαν στις αγροτικές εργασίες κι εκείνες που ζούσαν στην πόλη ασχολούνταν με το μικρεμπόριο ή διατηρούσαν καταστήματα με τους συζύγους τους.

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

Κατά τους χρόνους της φεουδαρχίας η γυναίκα θεωρείτο ως ιδιοκτησία του άντρα. Αντιμετωπίζονταν σαν εκμεταλλεύσιμο εργατικό δυναμικό για τις εργασίες του σπιτιού. Ο άντρας-σύζυγος είχε την απόλυτη διαχείριση και την εξουσία όχι μόνο πάνω στα κοινά αγαθά, αλλά και σε εκείνα που έπαιρνε προίκα με το γάμο. Από νομικής άποψης η γυναίκα βρισκονταν κάτω από την εξουσία του άντρα. Αυτό ίσχυε για το γάμο και γενικότερα για τη θέση της γυναίκας από άποψη δημόσιου δικαίου. Ο γάμος, ιδιαίτερα στις ανώτερες τάξεις, αποφασίζονταν από τους γονείς για οικονομικούς ή πολιτικούς λόγους χωρίς καν να λάβουν υπόψη τους την γνώμη της γυναίκας.

Το Μεσαίωνα το δικαίωμα επιβολής τιμωρίας από μέρος του συζύγου είχε κατακρωθεί σε πολλές περιοχές της Ευρώπης με διατάγματα και έγγραφα, είναι αποδεκτό από τη θρησκεία και τα συστήματα πολιτιστικών προτύπων. Στο τέλος του 13ου αιώνα ο άντρας έχει το δικαίωμα να δείρει τη γυναίκα του, αν αποδειχτεί ότι ήταν άπιστη ή αυθάδης. Το 14ο αιώνα αναφέρονταν στην Αγγλία 4 κατηγορίες προσώπων: οι προδότες, οι εθνικοί, οι σκλάβοι και οι γυναίκες, που κάθε άνδρας είχε το δικαίωμα να δείρει ατιμώρητα, αφού αυτοί δεν κατείχαν νόμιμα δικαιώματα για να τους κάνουν αγωγή. Το δικαίωμα επιβολής σωφρονιστικής τιμωρίας από μέρος του συζύγου απέβλεπε στη διατήρηση της σχέσης κυριαρχίας του άνδρα.

Ο Trevelyan γράφει για την Αγγλία του 15ου αιώνα *«Η δύναμη της κυριαρχίας βρισκόταν στα χέρια του άνδρα και σπάνια η κοινή γνώμη επέρριπτε την ενοχή σε όποιον τη διεκδικούσε με τη γροθιά ή τη βέργα».*

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

Η θέση της γυναίκας στο Μεσαίωνα σύμφωνα με τον Hans Fehr, ο οποίος γράφει για τις σχέσεις ανάμεσα στα δυο φύλα κατά τον εξής τρόπο *«Η γυναίκα δεν ήταν ανεξάρτητη. Σ' όλη τη ζωή της βρισκόταν κάτω από την εποπτεία του άνδρα. Η παλιά αντίληψη βίας, η εξουσιάζουσα θέση του άνδρα δεν εξαφανίστηκε ποτέ ολοκληρωτικά. Συχνά επαναλαμβάνεται ότι το γυναικείο φύλο πρέπει να θεωρείται σαν αντικείμενο που υπόκειται στη βία»*.

Οι διάφορες διατάξεις και οι συνήθειες που επικρατούσαν το Μεσαίωνα δείχνουν καθαρά ότι οι σχέσεις ανάμεσα στα δυο φύλα δεν ήταν μόνο σχέσεις βίας, αλλά προ πάντων σχέσεις εξουσίας. Η επιβολή της τιμωρίας για ορισμένα σφάλματα της συζύγου δεν ήταν δικαίωμα, αλλά καθήκον του άνδρα *«Αν ο σύζυγος δεν τιμωρούσε με ζόλο τη γυναίκα του, τότε έπεφτε ο ίδιος σε σφάλμα»*.

Με ολοφάνερα διατυπωμένες απειλές και με βία που είχε νομικά κωδικοποιηθεί αναγκάζονταν οι γυναίκες σε υποταγή. Στη Σαξονία παραδείγματος χάρι κατά τον Michelet, ο ειρηνοδίκης είχε το δικαίωμα να χτυπάει κάθε γυναίκα που θα φερόταν ανάρμοστα ή αθέμιτα, ακόμη έκαναν χρήση του δικαιώματος αυτού για να ταπεινώσουν τις τίμιες γυναίκες και τις συζύγους εμπόρων, οι οποίες ξεχώριζαν για την υπερηφάνεια και την αυτοπεποίθησή τους.

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

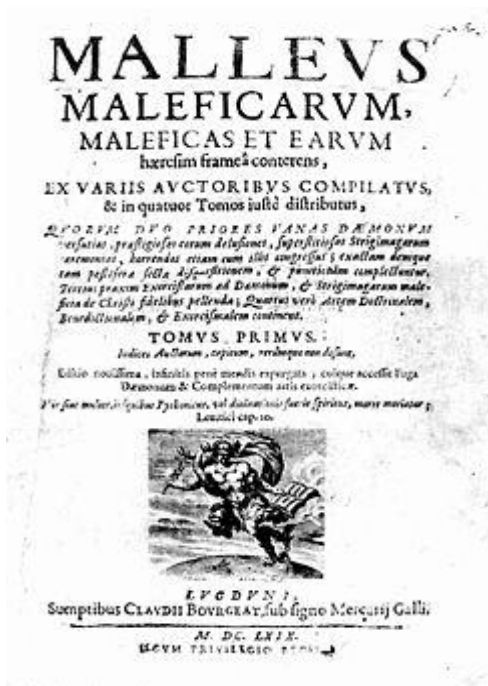
Η ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ

Τα χρόνια του Μεσαίωνα εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι, κυρίως γυναίκες, κατηγορήθηκαν, βασανίστηκαν, καταδικάστηκαν και εκτελέστηκαν με φρικτό τρόπο! Η κατηγορία ήταν στερεότυπη: καλλιέργεια πνευματικών και σωματικών δεσμών με το σατανά, πρόκληση ασθενειών και οικονομικών προβλημάτων σε άλλους ανθρώπους, επηρεασμός του καιρού κλπ. Οι μάγισσες ήταν «υπεύθυνες» για όλα τα κακά που συνέβαιναν στους ανθρώπους και η μόνη λύτρωση ήταν ο θάνατός τους! Αποτέλεσμα αυτών των αντιλήψεων ήταν ένα απίστευτο συλλογικό έγκλημα από την οργανωμένη εξουσία, το κράτος και τον εκκλησιαστικό μηχανισμό.

Τέλη του 15^{ου}, αρχές του 16^{ου} αιώνα επικρατεί σ' όλη την Ευρώπη και πάλι μια βαθειά πολιτική, κοινωνική, οικονομική και θρησκευτική κρίση. Νέες, άγνωστες μέχρι τότε, φρικτές ασθένειες διαδίδονται στην Ευρώπη, οι οποίες φαίνεται να έφτασαν από την Αμερική, μετά τις επισκέψεις του Κολόμβου και των άλλων θαλασσοπόρων. Οι δομινικανοί μοναχοί ανέλαβαν και πάλι να «εξυγιάνουν» τον κόσμο από το κακό.

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

Ένα βιβλίο με τίτλο “Malleus Maleficarum” περιέγραφε με κείμενα και εικόνες τα υποτιθέμενα έργα και τη δράση των μαγισσών! Το βιβλίο εκδόθηκε αρχικά το έτος 1486 στην πόλη Spreyer και αποτέλεσε ένα περιεκτικό εγχειρίδιο κυνηγού μαγισσών. Το έργο αυτό συντάχθηκε από δύο Δομινικανούς μοναχούς-ιεροεξεταστές, τον Χάινριχ Κράμερ και τον Γιάκομπ Σπρένγκερ, οι οποίοι ισχυρίζονταν μέσα στο βιβλίο ότι είχαν εξουσιοδοτηθεί από τον Πάπα Ιννοκέντιο Η' να ασκήσουν διώξεις κατά των μαγισσών σε όλη τη Γερμανία.

Κατά το 16^ο αιώνα εκτελέστηκαν στην πόλη Trier περί τις επτά χιλιάδες, στην Toulouse περί τις τετρακόσιες και στη Βρετανία πάνω από επτακόσιες «μάγισσες»!

Το 17^ο αιώνα κάηκαν σ' όλη τη Γερμανία περί τις εκατό χιλιάδες «μάγισσες». Μεταξύ 1560 και 1630 κάηκαν ζωντανόι στη Βαυαρία πάνω από 5.000 άνθρωποι.

Για το φύλο των εκτελεσμένων εκτιμάται ότι ένα ποσοστό περί το 80% ήταν γυναίκες και το υπόλοιπο άντρες και σε μερικές περιπτώσεις παιδιά. Για τους ιστορικούς που ασχολούνται με την μαγεία παραμένει χωρίς ικανοποιητική απάντηση το ερώτημα «Γιατί η μαγεία των πρώιμων χρόνων αποτελεί κατεξοχήν γυναικείο αδίκημα, γιατί δαιμονοποιήθηκε το γυναικείο φύλο;»

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

Τις πρώτες δεκαετίες φαίνεται οι καταγγελίες να αφορούσαν κυρίως περιθωριακές γυναίκες σε αγροτικές περιοχές που ζούσαν μόνες και απροστάτευτες για διάφορους λόγους. Είχαν γνώσεις ιατρικής και βοτανολογίας, ήξεραν τεχνικές και θεραπείες που κληρονομούσαν από γενιά σε γενιά, ήταν μαίες και νοσηλεύτριες. Αργότερα, η κατηγορία για άσκηση μαγείας επεκτάθηκε και σε γυναίκες που ξεχώριζαν για την εξυπνάδα, την ευρηματικότητα και την ανεξαρτησία τους, «αρετές» που όχι μόνο δεν εκτιμούσαν την εποχή εκείνη, αλλά θεωρούνταν και αποτέλεσμα της συνεργασίας με το Σατανά. Όσοι αμελούσαν να καταγγείλουν «μαγικές» δραστηριότητες, θεωρούνταν συνένοχοι και συνεργοί! Έτσι είχαν ανοίξει οι πύλες για κάθε συκοφαντία που μπορούσε να επινοήσει κάθε ιδιοτελής γείτονας. Οι ανακρίσεις σε βάρος κάποιου προσώπου άρχιζαν με απλές προφορικές, ακόμα και ανώνυμες καταγγελίες. Οι μάρτυρες ήταν, είτε κακοί γείτονες που ήθελαν να εκδικηθούν για κάποιο λόγο, είτε μυθομανείς θρησκόληπτοι που εκτελούσαν δήθεν θεάρεστο καθήκον. Οι μάρτυρες κατηγορίας ήταν πολλοί, από κάθε κοινωνική ομάδα και ηλικία, ακόμα και παιδιά.

Η ιστορική έρευνα καταλήγει στο δεδομένο ότι οι κατηγορίες εναντίον των γυναικών αντανakλούσαν άμεσα την κοινωνική τους περιθωριοποίηση (πχ αλλαγές δημογραφικών τάσεων, μετατόπιση της ηλικίας σύναψης γάμου, χήρες και ανύπαντρες γυναίκες). Οι γυναίκες αυτές ήταν "παραφωνία" στην πατριαρχική δομή της κοινωνίας, άρα αυτόματα ύποπτες.

Στην Αγγλία ατόνησε ο θεσμός της φιλανθρωπίας, την άσκηση του οποίου είχε η Εκκλησία, λόγω κοινωνικοοικονομικών μετασχηματισμών. Διογκώθηκε η εχθρότητα που πήγαζε από ένα βαθύτερο συναίσθημα ενοχής που είχε καταστήσει τις άπορες γυναίκες ύποπτες για μαγικές

δραστηριότητες. Τα πράγματα αλλάζουν πολύ αργότερα, μετά και το τέλος του 19^{ου} αιώνα.

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

ΙΟΥΛΙΕΤΑ ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΑ ROMEO AND JULIET

Η Ιουλιέτα, η πιο διάσημη ηρωίδα του Σαίξπηρ, που μαζί με τον Ρωμαίο ενσαρκώνουν το ρομαντικό νεανικό έρωτα, είναι ένας χαρακτήρας πιο περίπλοκος απ' ό,τι αρχικά φαίνεται. Αναγκάζεται απότομα να αντιμετωπίσει ζητήματα όπως η αγάπη, το πάθος, η προδοσία και ο θάνατος. Το νεαρό της ηλικίας της και η έλλειψη εμπειρίας αντισταθμίζονται από την ευστροφία και την σταθερότητά της. Η επανάστασή της στις γονικές επιταγές, κάτι ασύλληπτο για την εποχή που γράφτηκε και πρωτοπαίχτηκε το έργο, δικαιολογούνται απόλυτα στα μάτια των θεατών λόγω της βαθιάς πίστης της στην ιερότητα της αγάπης που νιώθει για το Ρωμαίο. Ο τίτλος του έργου έγινε το αρχέτυπο της απόλυτης αγάπης και θυσίας και είναι το πιο πολυπαιγμένο από τα έργα του Shakespeare.

Η 14χρονη κόρη των Καπουλέτων, είναι κοπέλα ανέμελη που δεν έχει κατά νου της τον γάμο και στην πρόταση της μητέρας της να παντρευτεί τον Πάρη, δεν αντιδράει αρνητικά, αλλά ούτε συμφωνεί.

ΠΡΑΞΗ Α' ΣΚΗΝΗ 3

« Θα ιδώ αν μ'αρέσει, αν για ν'αρέσει να ιδείς φτάνει, μα δεν θα ρίξω τη ματιά μου πιο βαθιά απ' όσο τη σκουντάει η δικιά σου επιθυμία.»

Παρουσιάζεται διστακτική, αλλά ειλικρινής και ώριμη, καθώς δεν στέκεται στην επιφανειακή εικόνα του ανθρώπου που της περιγράφουν.

Στην σκηνή της γιορτής, όταν γνωρίζει τον Ρωμαίο ενθουσιάζεται και ταυτόχρονα δείχνει συγκρατημένη, ετοιμόλογη και πρόθυμη να ακολουθήσει το Ρωμαίο σ' αυτό το πρώτο ερωτικό γαϊτανάκι.

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

ΠΡΑΞΗ Α' ΣΚΗΝΗ 5

- *Ιουλιέτα*: «Προσκυνητή μου, αδικείς το χέρι σου, που τ' αγγίζουν οι πιστοί κι ασπάζονται το εικόνημα με σεβασμό».
- *Ρωμ*: «Δεν έχουν χείλια κι οι άγιοι κι οι προσκυνητές;»
- *Ιουλιέτα*: «Έχουν προσκυνητή μου για τις προσευχές».
- *Ρωμ*: «Αγία μου, άσε και τα χείλια να σε προσκυνήσουν, να μην απελπιστούν και κακοθανατίσουν.»
- *Ιουλιέτα*: «Οι εικόνες δε σαλεύουν, όχι ή ναι δε λένε.»
- *Ρωμ*: «Ε, μη σαλέψεις οι πιστοί να πάρουν ό,τι θένε»

Στην περιβόητη σκηνή του μπαλκονιού η Ιουλιέτα, πιστεύοντας πως είναι μόνη, παραδέχεται την αγάπη της για το Ρωμαίο και παρουσιάζεται επαναστάτρια, τολμηρή, δυναμική και αποφασισμένη, αφού είναι διατεθειμένη να απαρνηθεί το όνομά της και την οικογένειά της για χάρη του.

ΠΡΑΞΗ Β' ΣΚΗΝΗ 2

«*Ρωμαίο Ρωμαίο! Γιατί να 'σαι ο Ρωμαίος ; Αρνήσου τον πατέρα σου, άσε το όνομά σου ή, αν δεν θέλεις, μόνο αγάπη μου ορκίσου κι εγώ θα πάψω να 'μαι Καπουλέτου*».

Μόλις αντιλαμβάνεται την παρουσία του Ρωμαίου και αφού ξεπερνά το φόβο της για την ασφάλειά του, νιώθει ντροπή για όσα εκείνος άκουσε και φέρεται σχεδόν κυκλοθυμικά, φοβούμενη μήπως ο παρορμητισμός του νεαρού της ηλικίας της και ο αυθορμητισμός της παρεξηγηθούν και γι' αυτό νιώθει εκτεθειμένη.

« *Ξέρεις, στο πρόσωπό μου η μάσκα είναι της νύχτας, αλλιώς φωτιά παρθενική το μάγουλο μου θα 'βαφε για όσα μ' άκουσες να λέω απόψε.*»
« *Άμποτε να 'χα κρατήσει τους τύπους, άμποτε ν' αρνιόμουνα τα λόγια μου - μα στο καλό, ωραίοι τρόποι! Μ' αγαπάς ;* »

Είναι υπερήφανη, προκαλεί τον Ρωμαίο σε δέσμευση γιατί έχει την ανάγκη να νιώσει σιγουριά. Η ηλικία της, η απειρία και τα έντονα συναισθήματα που νιώθει την οδηγούν σε αντιφάσεις.

« *Ή αν νομίζεις ότι πολύ γρήγορα με κέρδισες, θα κατσουφιάσω, θα γινώ στριμμένη, όχι θα λέω για να παρακαλάς...*»

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

Όταν εκείνος βιάζεται να τη διαβεβαιώσει για την αγάπη του ορκιζόμενος στο φεγγάρι, αντιδρά έντονα, θυμίζοντάς του ότι το φεγγάρι κύκλους κάνει...

« Ω, μην παίρνεις όρκο στο φεγγάρι, το άστατο, που με τον μήνα αλλάζει κάνοντας τον γύρο του, μήπως κι η αγάπη σου αλλάζει σαν κι αυτό.»

Είναι ανυπόμονη να ζησει τον έρωτα της με τον Ρωμαίο και να βεβαιωθεί ότι κι εκείνος νιώθει το ίδιο και φέρεται σχεδόν απότομα στην παραμάνα της, όταν εκείνη γυρνάει από τη συνάντηση με το Ρωμαίο, όπου κανονίστηκε ο γάμος τους.

ΠΡΑΞΗ Β' ΣΚΗΝΗ 5

« Να 'χες τα κόκαλά μου, να 'χα εγώ τα νέα σου. Έλα, πες μου, καλή μου παραμάνα, μίλα.»
« Πως είσαι ξέπνοη, αφού έχεις πνοή να μου πεις ότι είσαι ξέπνοη. Η δικαιολογία που λες για ν' αναβάλλεις κρατάει περισσότερο απ' τον λόγο που αναβάλλεις.»

ΠΡΑΞΗ Γ' ΣΚΗΝΗ 2

Στην αρχή της σκηνής ο μονόλογος της Ιουλιέτας καθώς περιμένει το Ρωμαίο στην πρώτη τους συνάντηση μετά τον κρυφό γάμο τους, είναι γεμάτος προσμονή και ανυπομονησία, καλεί τη νύχτα να' ρθει γρήγορα για να της φέρει τον αγαπημένο της.

« Έλα γλυκιά μου νύχτα, έλα αγαπημένη μαυροφρύδα νύχτα μου.»

« Αγόρασα ένα σπίτι αγάπης, μα δεν το κατέχω –μ' αγόρασαν, μα δε με χαιρέται ακόμα ο αγοραστής μου.»

« Πόσο η μέρα αργεί, σαν βράδυ πριν από γιορτή για ένα ανυπόμονο παιδί που' χει καινούρια ρούχα και δεν μπορεί να τα φορέσει.»

Όταν μαθαίνει τα νέα για το φόνο του Τυβάλτου και την εξορία του Ρωμαίου θυμώνει, καταριέται, νιώθει προδομένη, εξαπατημένη, αλλά πριν τελειώσει τον λόγο της μετανιώνει και παίρνει πίσω τα άσχημα λόγια που είπε για τον Ρωμαίο, οικτίροντας τον εαυτό της που βιάστηκε να τον κατηγορήσει.

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

*« Ωμέ, καρδιά φιδιού, κρυμμένη σε όψη θεϊκήΠρόστυχη ύλη με όψη θεία! Τ' αντίθετ' ακριβώς στο πιο ακριβό που δείχνεις: άγιος αμαρτωλός, αχρείος, τιμημένος!
Ω, να κατοικεί η απάτη μες σ' έναν τόσο ωραίο πύργο!»*

«... Α, τι χτήνος ήμουν που είπα κακό για εκείνον!» «... ποια θα καλοπιάσει γλώσσα τ' όνομά σου, όταν εγώ, η τριών ωρών γυναίκα σου, το ξεκουρέλιασα;»

Κι όταν το επόμενο πρωί έρχεται η ώρα να φύγει ο Ρωμαίο για την εξορία, παρασύρεται από την ανάγκη της να τον κρατήσει λίγο ακόμα κοντά της και μέσα από λογοπαίγνια και ακκισμούς φαίνεται ο αυθορμητισμός και η παιδικότητά της.

ΠΡΑΞΗ Γ' ΣΚΗΝΗ 5

« Θέλεις να φύγεις; Δεν πλησιάζει το ξημέρωμα: ήταν τ' αηδόνι κι όχι ο κορδαλλός που πέρασε...»

« Αυτό το φώς δεν είναι ημέρας φως, το ξέρω: κάποιο μετέωρο ξαχνισμένο από τον ήλιο...να σου φωτάει το δρόμο...»

« Είναι, είναι: βιάσου, φεύγα, πήγαινε! Είναι ο κορδαλλός, που έτσι λαλεί παράτονα και κάνει στριγγές παραφωνίες ...».

Ο μονόλογος της Ιουλιέτας λίγο πριν πάρει το δηλητήριο φανερώνει τους φόβους της για το άγνωστο του εγχειρήματος που ετοιμάζεται να κάνει, τις υποψίες της και την ανησυχία της για το αν θα γίνουν όλα έγκαιρα, μας θυμίζει ότι τη νεαρή της ηλικίας δεν έχει συμβιβαστεί με την ιδέα του θανάτου, φοβάται τα φαντάσματα, την τρέλα, την έλλειψη οξυγόνου μέσα στο θόλο, αλλά ταυτόχρονα τίποτα δε τη σταματά από το να κάνει τα πάντα, όσο παράτολμα κι αν είναι αυτά, αρκεί να ξαναβρεθεί με τον αγαπημένο της.

ΠΡΑΞΗ Δ' ΣΚΗΝΗ 3

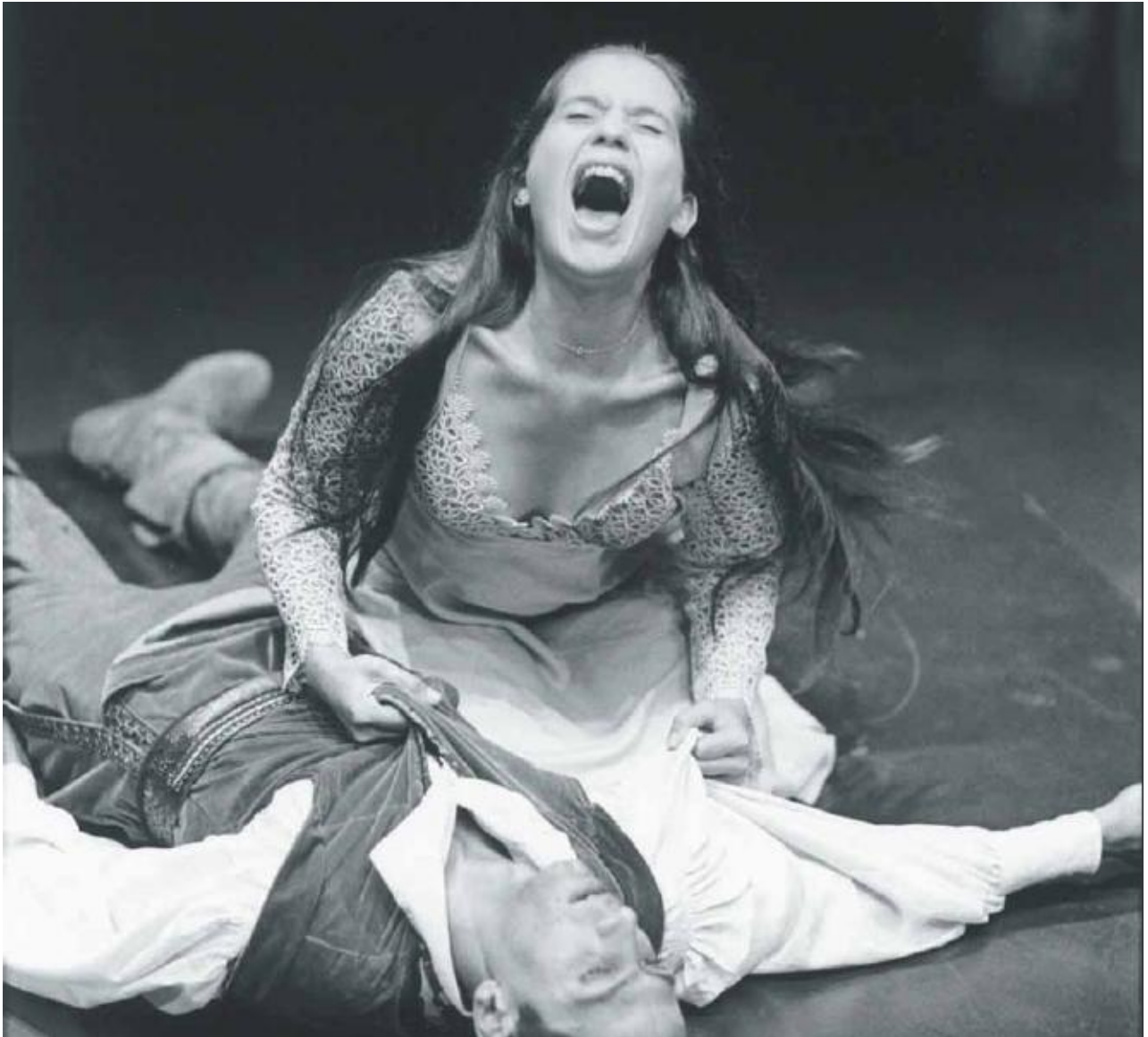
« Μην είναι δηλητήριο, που με πονηριά του μου το' δωσε ο καλόγερος για να πεθάνω ... Μα αν πάθω ασφυξία κάτω απ' το θόλο... και σβήσω πριν ερθεί ο Ρωμαίος ... Ω, αν σηκωθώ και παραλογισμένη απ' όλους αυτούς τους φόβους γύρω μου... σαν να θωρώ το φάντασμα του ξαδέρφου μου...»

Στην τελική σκηνή του έργου, όταν η Ιουλιέτα ξυπνάει έχοντας πλήρη συνείδηση του τι περιμένει, αλλά αντί γι' αυτό αντικρίζει νεκρό το Ρωμαίο στα πόδια της, δεν χάνει χρόνο, ούτε δείχνει φοβισμένη. Αρνείται να φύγει όπως της ζητά ο πάτερ Λαυρέντιος και απευθυνόμενη στον αγαπημένο της τον μαλώνει τρυφερά που δεν της άφησε λίγο δηλητήριο κι εκείνης και φιλώντας τον μαχαιρώνεται με το μαχαίρι του, πιστή ως το τέλος στον έρωτά της.

ΠΡΑΞΗ Ε' ΣΚΗΝΗ 3

« Πήγαινε, φεύγα εσύ, τι εγώ από εδώ δεν φεύγω.. Τι, το' πιες όλο, σκληρέ! Δεν άφηνες σα φίλος μια στάλα για να μ' έφερνε κοντά σου. Θα φιλήσω τα χείλη σου.... Λεπίδι, τυχερό μου! Εδώ είναι το θηκάρι σου.»

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

Λαίδη Μακμπέθ
Macbeth

Αντίστροφη είναι η συναισθηματική διαδρομή της **Λαίδης Μακμπέθ** στο έργο **ΜΑΚΜΠΕΘ** του Shakespeare. Άκαμπτη αρχικά προς τη φιλοδοξία, κάνει ό,τι μπορεί, για να σπρώξει τον άντρα της να κάνει το έγκλημα και να σφετερισθεί το θρόνο.

ΠΡΑΞΗ Α' ΣΚΗΝΗ 7

«Από την ώρα τούτη τέτοια λογιάζω την αγάπη σου. Φοβάσαι να 'σαι ο ίδιος στην πράξη σου.... αφήνοντας το «δεν τολμάω» να περιμένει το «θα'θελα» σαν το φτωχόγατο της παροιμίας;»

«Κι όσο τολμάς πιο πέρα, τόσο πιο

πολύ θα'σαι άντρας»

Και στη συνέχεια, περιγελάει σκληρά τον πανικό του μετά την τέλεση του εγκλήματος.

ΠΡΑΞΗ Β' ΣΚΗΝΗ 2

«...σκορπάς την έξοχή σου αντρεία άμα σκέφτεσαι έτσι μ' άρρωστο νου τα πράγματα...»

«Ανάπηρη βουλή...»

«Τα χέρια μου έχουν το χρώμα σου, μα ντρέπομαι να' χω καρδιά τόσο άσπρη... η σταθερότητά σου πια δεν σ' ακολουθάει»

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

Αναλυτικότερα, η Λαίδη βλέποντας τον άντρα της μετά από μια κρίσιμη μάχη τον καλωσορίζει και χωρίς να χάσει χρόνο βάζει το σχέδιό της σε δράση. Τον προκαλεί μέσα από την συζήτησή τους, παροτρύνοντάς τον με αφορισμούς, μειώνοντας την αξία της προσωπικότητάς του, με σκοπό να καταφέρει να υλοποιήσει το αρχικό της σχέδιο... που είναι να σκοτώσει το Ντάνκαν, τον βασιλιά της Σκωτίας.

ΠΡΑΞΗ Α' ΣΚΗΝΗ 6

«Ήλιος δε θα το ιδεί ποτέ αυτό το αύριο. Η όψη σου, θάνη μου, είναι σα βιβλίο... φόρα καλογνωμιά στο μάτι σου, στο χέρι, στη γλώσσα... φαίνου σα λουλούδι αθώο, μα να 'σαι το φίδι κάτωθι του. Αυτός που θα 'ρθει πρέπει να βρει περιποίηση...»

«Τότε που τόλμαες να το κάνεις, τότε ήσουν άντρας...»

ΠΡΑΞΗ Β' ΣΚΗΝΗ 2

«Αν δεν έμοιαζε στον πατέρα μου στον ύπνο του, θα το έκανα εγώ.»

Μέσα σε μια πρόταση βλέπουμε τόσο την αποφασιστικότητά της όσο και την ευαισθησία της στο θέαμα του κοιμισμένου βασιλιά.

Στην πορεία, η ακλόνητη κλονίζεται. Υπνοβατεί. Στην σκηνή του μονολόγου της κατά τη διάρκεια της υπνοβασίας της, μια από τις μνημειώδεις σκηνές στην ιστορία του θεάτρου, ομολογεί τα εγκλήματά της και παραδίδεται στις τύψεις της.

ΠΡΑΞΗ Ε' ΣΚΗΝΗ 1

«Έβγα, λεκέ καταραμένε! Έβγα, λέω... Ζοφερός είναι ο Άδης Ποτέ τούτα τα χέρια δε θα καθαρίσουν... εδώ μυρίζει αίμα ακόμα... ό,τι έγινε, δεν ξεγίνεται..»

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

Κι εκφράζει την ανατριχιαστική κατάπληξη για την εικόνα του πτώματος του Ντάνκαν, που την στοίχειωνε:

«ποιός να το φανταζότανε πως ένας άνθρωπος σ' αυτή την ηλικία θα είχε μέσα του τόσο αίμα;»

Αυτό που συμβαίνει στην περίπτωση της Λαΐδη Μακμπέθ, είναι ότι καταπνίγει συναισθήματα. Κι ό,τι καταπιέζεις, φουσκώνει και σε πνίγει. Στο τέλος, η Λαΐδη χάνει τα λογικά της και αυτοκτονεί:

ΠΡΑΞΗ Ε΄ ΣΚΗΝΗ 7

«... της σατανοκυράς του, που λεν με βίαιο χέρι πήρε η ίδια τη ζωή της...»

Έχει μείνει στην ιστορία του θεάτρου ως μια άλλη Εύα, μια υπερφιλόδοξη και αδίστακτη γυναίκα, σκληρή και άκαμπτη, τυφλωμένη από τις φιλοδοξίες και «μεθυσμένη» από την εξουσία και την επιθυμία για δόξα. Μια άτεκνη γυναίκα που έκανε παιδί της την ιδέα να δει τον άντρα της βασιλιά και τον εαυτό της βασίλισσα. Όμως, ούτε τότε είναι ευτυχισμένη. Έχει απαρνηθεί το φύλο της, τη μητρότητα και το ρόλο της ως συζύγου, όπως τον υπαγόρευε η εποχή, και μετατρέπεται σε ένα πλάσμα ουδέτερο, σαν να επιδιώκει να βουλιάξει στο τίποτα και ίσως έτσι να μπορέσει να εξιλεωθεί. Δεν είναι τυχαίο ότι στο έργο ποτέ δεν μαθαίνουμε το όνομά της και ακόμα και η σκηνή του θανάτου της δεν είναι ξεκάθαρη, αλλά αυτό που υποθέτουν οι άλλοι ότι συνέβη.

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

ΟΦΗΛΙΑ**ΑΜΛΕΤ****HAMLET, THE PRINCE OF DENMARK**

Η Οφηλία, η νεαρή και αδύναμη ηρωίδα του Άμλετ, ζει σ' έναν κόσμο φτιαγμένο από άντρες για άντρες, οι οποίοι όμως στο τέλος την προδίδουν. Ο αδερφός της φευγάτος στην ξενιτειά, ο βασιλιάς της αδερφοκτόνος και αιμομίκτης, ο Άμλετ μισότρελος και απόμακρος και ο πατέρας της νεκρός από το χέρι του αγαπημένου της. Η μόνη της διέξοδος η τρέλα ή ο θάνατος. Κι ο Shakespeare την οδηγεί τραγικά και στα δυο, αθώο θύμα του αιμοχαρούς αντρικού κόσμου.

Οι γυναίκες την εποχή του μεσαίωνα είχαν περιορισμένα δικαιώματα στην εκπαίδευση, στην πολιτική, στην εργασία και φυσικά στον έρωτα. Η Οφηλία, ρομαντική και ντροπαλή κόρη ευγενών, ερωτεύεται τον Άμλετ, τον πρίγκιπα της Δανίας. Εκείνος της εκφράζει τον έρωτά του, στην προσπάθειά του όμως να ανακαλύψει τον δολοφόνο του πατέρα του, χάνεται σ' ένα λαβύρινθο υποψιών και τύψεων, καταστρώνει σχέδια, στήνει θεατρικά παιχνίδια και πάνω σε μια άτυχη στιγμή, σκοτώνει τον Πολώνιο, πατέρα της Οφηλίας και αναγκάζεται να φύγει από τη χώρα, αφού πρώτα απορρίπτει τον έρωτά της και την προτρέπει να κλειστεί σε μοναστήρι. Την εποχή εκείνη, όταν ένας άνδρας και μια γυναίκα αντάλλασαν όρκους αγάπης, δεν επιτρεπόταν να καταπατήσουν τους όρκους τους διότι ήταν ντροπή και προδοσία, λόγοι που οδήγησαν την Οφηλία πρώτα στην τρέλα και κατόπιν στο θάνατο.

ΠΡΑΞΗ Α' ΣΚΗΝΗ 3

Η συνομιλία της Οφηλίας με τον αδερφό της δείχνει την καλή τους σχέση και την εμπιστοσύνη μεταξύ τους. Όταν εκείνος τη συμβουλεύει να είναι επιφυλακτική με τον Άμλετ, του υπόσχεται να μη ξεχάσει τα λόγια του.

Λαέρτης : «Γειά σου Οφηλία, και θυμήσου αυτά που σου είπα.»

Οφηλία : « Στη μνήμη μου είναι κλειδωμένα και το κλειδί θα το 'χεις ο ίδιος.»

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

Όταν στην ίδια σκηνή ο πατέρας της την αποπαίρνει για την πίστη της στα λόγια του Άμλετ, τον υπερασπίζεται θερμά, αλλά στο τέλος σαν υπάκουη κόρη δέχεται τις εντολές του πατέρα της να σταματήσει να περνά τις ώρες της με τον Άμλετ.

«Αφέντη, επίμονα μου μίλησε γι' αγάπη με τρόπο τίμιο Κι έβαλε εγγύηση σ' όλα του τα λόγια τους πιο ιερούς ουράνιους όρκους.»

«Θα σ' ακούσω αφέντη μου.»

ΠΡΑΞΗ 2 ΣΚΗΝΗ 1

« ... Ο Άμλετ με γελέκι ολότελα ανοιχτό, χωρίς καπέλο στο κεφάλι με τις κάλτσες του πεσμένες...σαν να 'χε πολυθεί από την κόλαση για να ιστορήσει φρίκες παρουσιάζεται μπροστά μου.»

«Δεν ξέρω αφέντη μου, μ' αλήθεια το φοβάμαι. »

«Δεν δέχτηκα ούτε γράμματά του ούτε τον ίδιο.»

Η Οφηλία είναι σοκαρισμένη από την εμφάνιση του Άμλετ, η οποία για εκείνη την εποχή ήταν απρεπής .Δείχνει φοβισμένη και έκπληκτη από την συμπεριφορά του. Νιώθει αναστατωμένη κι αυτό φαίνεται στον τρόπο που αφηγείται τα γεγονότα στον πατέρα της.

Αρχίζει να νιώθει αβέβαιη για τα συναισθήματα του Άμλετ, αλλά παραμένει πιστή και υπάκουη, ακολουθώντας τις συμβουλές του πατέρα της.

ΠΡΑΞΗ Γ ΣΚΗΝΗ 2

«Καλέ μου αφέντη, πως είναι η χάρη σου όλες τούτες τις μέρες;»

«Μπορεί η ομορφιά, αφέντη μου, να βρεί άλλη παρέα καλύτερη από την τιμή;»

«Στ ' αλήθεια, αφέντη μου, έτσι μ' έκανες να πιστέψω»

«Ο, πόσο πολύ εξαπατήθηκα!»

«Ω, βοηθάτε τον, ουράνιες χάρες! ... Ω, ουράνιες δυνάμεις, δώστε του την υγεία του !»

«Ω, τόσο ευγενικό μυαλό πώς σακατεύτη! ... τι να 'χω δει και τι να βλέπω τώρα!»

Η Οφηλία δείχνει ενδιαφέρον για την υγεία του Άμλετ, είναι ευγενική, αλλά απόμακρη διότι ακολουθεί τις εντολές του πατέρα της. Θεωρεί την τιμή μιας γυναίκας πολυτιμότερο αγαθό από την ομορφιά. Είναι πιστή στα θεία και παρακαλεί για την σωτηρία του αγαπημένου της. Η Οφηλία είναι μπερδεμένη και απογοητευμένη από την συμπεριφορά του Άμλετ, μα πολύ περισσότερο λυπημένη. Αρχίζει να συνειδητοποιεί ότι η αγάπη του Άμλετ δεν ήταν όπως τη νόμιζε.

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

ΠΡΑΞΗ Γ ΣΚΗΝΗ 2

Άμλετ - «Κυρία, να ξαπλώσω στην αγκαλιά σας;»

Οφηλία - «Όχι, κύριέ μου.»

Άμλετ - «Εννοώ, το κεφάλι μου στην αγκαλιά σας»

Οφηλία - «Ναι, κύριέ μου»

Άμλετ - «Νόμισες πως εννοούσα κάτι πονηρό;»

Οφηλία - «Δε νόμισα τίποτα, κύριέ μου.»

Η Οφηλία παραμένει σεμνή και ντροπαλή, όπως όφειλαν οι νέες καλών οικογενειών στην εποχή της, παρόλο που μέσα της γίνεται μια πάλη ανάμεσα στα συναισθήματα που νιώθει για τον Άμλετ και τις αμφιβολίες που έχει για κείνον.

«Τι σημαίνει αυτό, αφέντη μου;»

«Θα μας πουν τι σημαίνει αυτό το έργο;»

Κατά την διάρκεια της θεατρικής παράστασης αρχικά υποψιάζεται ότι η ιστορία ταυτίζεται με τα πραγματικά γεγονότα του θανάτου του πατέρα του Άμλετ. Στην συνέχεια κατανοεί την συμπεριφορά του Άμλετ και έρχεται στην θέση του. Προσπαθεί να λύσει το μυστήριο όμως είναι πάνω από τις δυνάμεις της.

ΠΡΑΞΗ Δ΄ ΣΚΗΝΗ 5

Η Οφηλία εμφανίζεται μετά το φόνο του πατέρα της να συμπεριφέρεται αλλόκοτα, τραγουδάει και δεν επικοινωνεί με τους γύρω της. Σαν αποχαιρετισμό μοιράζει λουλούδια σ' όλους και δε συγκινείται ούτε από την επιστροφή του αδερφού της. Μαθαίνουμε ότι πνίγηκε στο ποτάμι στην σκηνή 7 φτιάχνοντας στεφάνια από αγριολούλουδα χωρίς καθόλου να αντισταθεί στο νερό που τη σκέπαζε.

«Πως στα ξένα τον καλό θα γνωρίσω εκεί..... Άσπρο χιόνι σάβανο, ανθοστολιστό..... Του Άι-Βαλεντίνου είναι ταχιά, όλοι ξυπνούν νωρίς..... Καληνύχτα καλές κυρίες, καληνύχτα..... »

«Να εδώ, δενδρολίβανο, είναι για θυμητικό,..... εδώ μάραθο για σένα και καμπανάκια, για σένα απήγανο.... Ο Θεός μαζί σας.»

«Εκεί καθώς σκαρφάλωνε στους κλάδους που εγέρναν..... σαν νάταν πλάσμα γεννημένο ή μαθημένο στο υγρό στοιχείο..... και τράβηξαν τη δόλια κόρη απ' το τραγούδι της στο βουρκωμένο τάφο.»

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

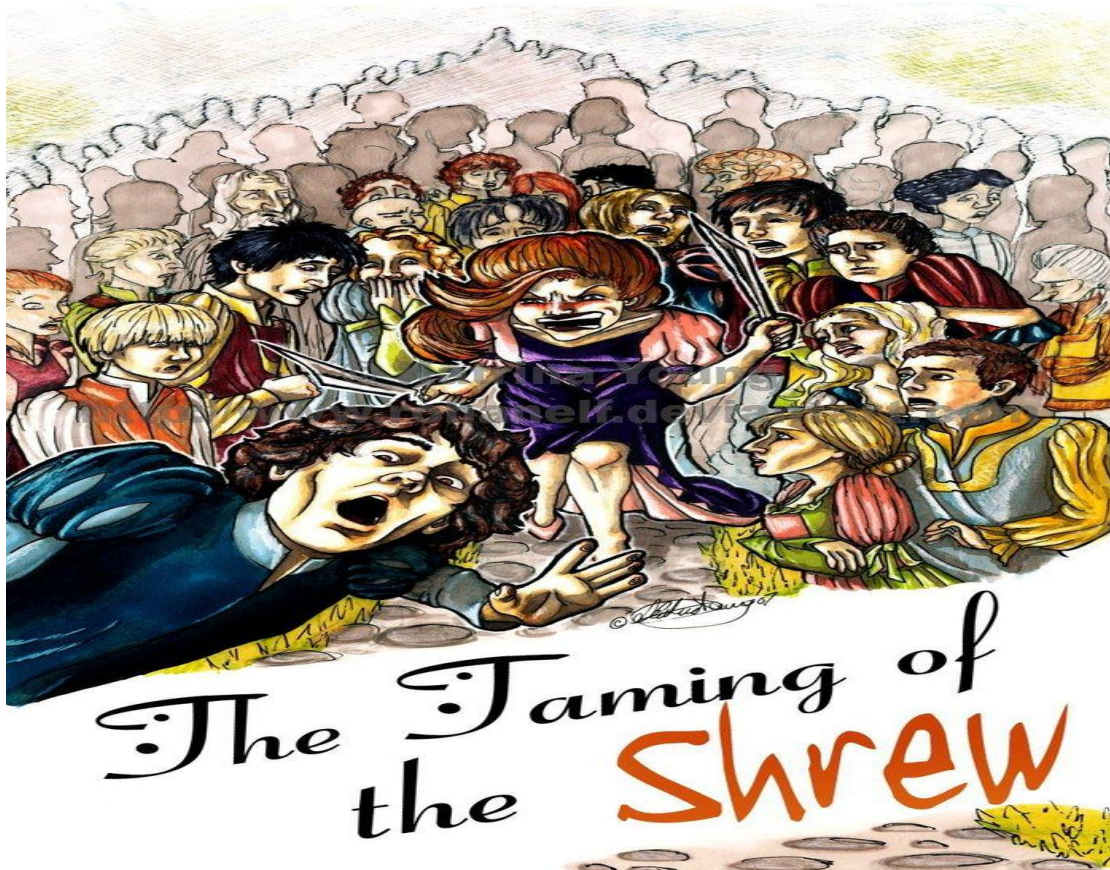
Η Οφελία δεν έζησε να δει τις τραγικές εξελίξεις στις ζωές όσων αγαπούσε. Ο κόσμος στον οποίο ζούσε, ο σκληρός και απατηλός, πήρε τέλος με το θάνατο όλων των ηρώων, ο ένας από το χέρι ή το δόλο του άλλου. Κάποιοι μελετητές υποστηρίζουν ότι υπήρξε το αθώο θύμα της «τρέλας» του Άμλετ, άλλοι ότι η μοίρα της ήταν προδιαγεγραμμένη, όπως όλων των ευαίσθητων ή ρομαντικών γυναικών της εποχής της. Ίσως ο Σαίξπηρ σ' αυτό του το έργο να «τιμώρησε» όλους τους χαρακτήρες του, αθώους και ένοχους, για να κάνει σαφές ότι τα πράγματα έπρεπε να αλλάξουν.

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

Κατερίνα

Το Ημέρωμα της Στρίγγλας

The Taming of the Shrew

Η Κατερίνα., η ηρωίδα του έργου «Το Ημέρωμα της Στρίγγλας», είναι μια γυναίκα διαφορετική από τις άλλες. Αρνείται να παίζει τον ρόλο του υπάκουου θηλυκού και δεν φοβάται να συγκρουστεί με τις κοινωνικές συμβάσεις. Κάπως έτσι, οι άντρες τρομάζουν με το ταμπεραμέντο της και την αποφεύγουν. Μάλιστα, αποφασίζουν να την βαφτίσουν «στρίγγλα». Και εκείνη -με τη σειρά της- κάνει τα πάντα για να επιβεβαιώσει τον τίτλο της.

Κάποιοι την αποκάλεσαν πρώιμη φεμινίστρια, άλλοι περήφανη και ανυπόταχτη και κάποιοι άλλοι απλά κακότροπη. Ο ίδιος ο Shakespeare όμως αφήνει να διαφανεί ότι η Κατερίνα χρειάζεται απελπισμένα σωτηρία από την οικογένειά της, από τις στερεότυπες απαιτήσεις της κοινωνίας από τα θηλυκά της μέλη, από την άνιση θέση της γυναίκας μέσα στο γάμο. Γι' αυτό και στο τέλος, η αγάπη μεταμορφώνει την Κατερίνα και τον Πετρούκιο σε δυο ισότιμους και άξιους συντρόφους, πολύ μακριά από την πραγματικότητα της εποχής.

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

Η Κατερίνα αρχικά εμφανίζεται ως μια μίζερη , ζηλόφθονη , δύστροπη , οξύθυμη και αθυρόστομη γυναίκα.

ΠΡΑΞΗ Α' ΣΚΗΝΗ 1

«Παρακαλώ σε αφέντη, είναι το θέλημά σου να με πομπεύεις μπροστά σε τούτα τα ζαγάρια;»
(προς τον πατέρα της)

«Σιγά τη Χάιδω μας, καλύτερα να βάλει το δάχτυλο στο μάτι, αν ξέρει το γιατί» (για την αδερφή της)

ΠΡΑΞΗ Β' ΣΚΗΝΗ 1

«Τι, δεν με υποφέρεις; Α, τώρα το βλέπω αυτή είναι ο θησαυρός σου, αυτή θα παντρευτεί.»

Σε αυτήν τη σκηνή η Κατερίνα φαίνεται πως ζηλεύει την αδελφή της γιατί την αγαπά περισσότερο ο πατέρας τους και διότι την θέλουν όλοι οι άντρες της πόλης για γυναίκα τους. Φαίνεται ότι έχει βίαιη συμπεριφορά, που ακολουθείται από απειλές και βιαιότητες προς το πρόσωπο της αδελφής της. Σημαντικό είναι να αναφέρουμε πως έχει πολύ μεγάλο θράσος να χτυπάει την αδελφή της ακόμα και μπροστά στον πατέρα τους.

«Δεν ντρέπεσαι εσύ, πρόστοχη, διαβολική ψυχή, τι τηνε πιλατεύεις που ποτέ της δε σε πείραζε; Πότε αυτή σε σταύρωσε μ' έναν πικρό της λόγο;» (Μπατίστα, πατέρας της Κατερίνας και της Μπιάνκα)

«Με εμπαιίζει η σιωπή της, θα της δείξω εγώ» (ρίχνεται στην Μπιάνκα)

ΠΡΑΞΗ Β' ΣΚΗΝΗ 1 (προς τον Πετρούκιο)

«Δε θ' άκουσες καλά, κάτι έχουνε τ' αυτιά σου: με λένε Κατερίνα όσοι μιλάν για μένα.»
και επίσης

«Το γομάρι φορτώνεται, και τέτοιος είσαι εσύ.»

«Μα όχι τέτοιο παλιάλογο και να φορτωθώ εσένα.»

«Αν είμαι σφήκα εγώ, φυλάξου από το κεντρί μου.»

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

Από τους πρώτους κιόλας στίχους βλέπουμε ότι η συνάντηση ανάμεσα στον Πετρούκιο και στην Κατερίνα είναι μια πολύ έντονη αντιπαράθεση και από τις δυο πλευρές.

Στην πορεία του έργου η Κατερίνα έρχεται αντιμέτωπη με τη στρατηγική του Πετρούκιου και αντιλαμβάνεται ότι η μέχρι τότε συμπεριφορά της δε φέρνει αποτελέσματα.

ΠΡΑΞΗ Γ' ΣΚΗΝΗ 2

«Εγώ θα σε παρακαλέσω.»

«Έλα, αν μ' αγαπάς, θα μείνεις.»

ΠΡΑΞΗ Δ' ΣΚΗΝΗ 1

«Κρατήσου, σε παρακαλώ, δεν το 'θελε.»

«Άντρα μου, σε παρακαλώ, μην τόσο ανάβεις, ήταν καλό το φαί αν ήσουν στα κέφια σου.»

Βλέπουμε ότι η Κατερίνα αρχίζει να ημερεύει από την κακή συμπεριφορά του Πετρούκιου και με γλυκόλογα προσπαθεί να καταπραΰνει το θυμό του προς τους υπηρέτες. Αυτή η αλλαγή οφείλεται στην έξυπνη κίνηση του Πετρούκιου που χρησιμοποίησε την τεχνική του καθρέφτη για να της δείξει την λανθασμένη συμπεριφορά της. Τελικά κατάφερε να πραγματοποιήσει τον σκοπό του και ο χαρακτήρας της Κατερίνας αλλάζει προς το καλύτερο. Η ίδια γίνεται μια ευγενική και γλυκομίλητη γυναίκα που φέρεται καλά προς όλους τους ανθρώπους γύρω της .

ΠΡΑΞΗ Δ' ΣΚΗΝΗ 5

«...κι ας είναι ήλιος ή φεγγάρι ή ότι θες.... από δω και μπρος ορκίζομαι θα είναι και για μένα»

«Γυναίκα θυμωμένη είναι σα βρύση ταραγμένη, θολή, σιχαμερή, χωρίς καμιά ομορφιά..... και δε ζητάει άλλο φόρο από τα χέρια σου, μόνο αγάπη.....»

Στον τελικό της μονόλογο η Κατερίνα παραδέχεται τη γυναικεία φύση της, δηλώνει την υποταγή της στον άντρα και αφέντη της και πείθει τις «κακοκέφαλες γυναίκες» αλλά και τους άντρες της ομήγυρης ότι η θεαματική της αλλαγή οφείλεται στην αγάπη που κάνει τους ανθρώπους άξιους.

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

ΠΟΡΣΙΑ

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

THE MERCHANT OF VENICE

Η Πόρσια, μια όμορφη και πλούσια κληρονόμος από το Μπελμόντ, είναι ένα πρόσωπο με σημαντικό ρόλο στο έργο. Ενώ η ιστορία εξελίσσεται τον 16ο αι. και η θέση της γυναίκας είναι δεδομένη και τέτοια ώστε να μην της αφήνει περιθώρια ελευθερίας, η Πόρσια αποδεικνύει το αντίθετο, αφού αν και γυναίκα είναι η μόνη που δίνει λύση στο πρόβλημα του Αντόνιο και του σώζει τη ζωή. Στον «Έμπορο της Βενετίας», όπως και σε άλλα έργα του Σαίξπηρ, παρά την εποχή που γράφει, η γυναίκα δεν παρουσιάζεται υποβαθμισμένη, αλλά σαν μια ύπαρξη όπως και ο άντρας, που χωρίς να μονοπωλεί το ενδιαφέρον και να βρίσκεται στο επίκεντρο της προσοχής, οι πράξεις της είναι σημαντικές για την πλοκή του έργου.

Στην αρχή του έργου η Πόρσια φαίνεται να είναι προβληματισμένη και με βαριά ψυχολογία, εξ' αιτίας του όρκου που είχε δώσει στον πατέρα της για την επιλογή συζύγου.

ΠΡΑΞΗ Γ' ΣΚΗΝΗ 2:

«Μα την πίστη μου, Νερίσα, το κορμάκι μου εκουράστη από τούτον κόσμο...»

«Αλλά τούτη η λογική δε θα μου διαλέξει άνδρα...»

«Δεν είναι σκληρό να μη μπορώ να διαλέξω έναν, ούτε ν' αρνηθώ κανέναν;»

Ταυτόχρονα δείχνει πιστή και υπάκουη κόρη, δεμένη με τον πατέρα της και παρ' όλο που δεν θέλει κανέναν από τους μνηστήρες, δέχθηκε κάθε όρο της διαθήκης. Επίσης ήταν προοδευτική και μορφωμένη, επειδή καταγόταν από αριστοκρατική οικογένεια και είχε την δυνατότητα να διαβάσει πολλά βιβλία για το κάθε πολιτισμό και

τις ιδέες του. Στην εξέλιξη του έργου η Πόρσια μεταμορφώνεται, αποφασίζει να πάρει πρωτοβουλίες ανήκουστες και τολμηρές για την εποχή της, ιδιαίτερα για γυναίκα. Μεταμφιέζεται σε άντρα και ξεσηκώνει τις κινήσεις, τη φωνή και τα «τερτίπια των νέων της εποχής»:

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

ΠΡΑΞΗ Γ' ΣΚΗΝΗ 4

« ... θα μιλάω βραχνά σα να 'μια ανάμεσα αγοράκι κι άντρα, τα δυό μικπά μου βήματα μια θα τα κάνω αντρίκεια δρασκελιά, θα λέω για μαλώματα σαν ο πιο μάγκας νεαρός....»

Φαίνεται να είναι δυναμική και γενναία, γιατί εισέρχεται στο δικαστήριο με αυτοπεποίθηση, ρισκάροντας την ταυτότητά της. Έτσι ξεκινώντας η δίκη φαίνεται να είναι οργανωμένη και έτοιμη

ΠΡΑΞΗ Δ' ΣΚΗΝΗ 1

« Έχω όλες τις πληροφορίες για την υπόθεση» ,

και γνωρίζει πολύ καλά την νομοθεσία της πόλης

«Δεν γίνεται, δεν είναι μες στη Βενετία εξουσία που να μπορεί ν' αλλάξει καταστημένο διάταγμα. Θα καταχωρηθεί σαν προηγούμενο, και πλήθος λάθη θα ξεχθούν απ' αυτό το παράδειγμα στην πολιτεία»,

καθώς και τους όρους του συμβολαίου. Διαθέτει ρητορική δεινότητα, είναι ευέλικτη και έξυπνη, καθώς εντοπίζει την αδυναμία στους όρους του συμβολαίου

«Για περίμενε, είναι και κάτι άλλο. Τούτο τ' ομολόγό σου δεν σου δίνει ούτε ένα γιώτα αίμα, τα λόγια λένε καθαρά: «μια λίτρα κρέας». Πάρε λοιπόν τ' ομολόγο, παρ' τη λίτρα κρέας σου, μα κόβοντάς το αν χύσεις μια σταγόνα αίμα χριστιανικό, τα χτήματα και τ' αγαθά σου δημεύονται, κατά της Βενετιάς τους νόμους, από το κράτος της Βενετιάς.»

Παρ' όλα αυτά, δίνει συνεχώς ευκαιρίες στο Σάιλοκ να πάρει πίσω τον όρο του συμβολαίου για να αποδειχτεί μεγαλόψυχος και φιλεύσπλαχνος, δείχνοντας έτσι ότι δεν είναι σκληρή και αμετακίνητη. Έτσι θα γλιτώσει ο ίδιος αυτά που θα ακολουθήσουν.

«Κάμε ελεημοσύνη: πάρε τριπλό το χρήμα, πες μου να σκίσω το χαρτί.»

«Καλό είναι να το κάνεις έτσι από φιλανθρωπία» .

Τέλος φαίνεται να είναι οξυδερκής και έξυπνη, γιατί συνεχώς επιμένει για τους όρους του συμβολαίου και για τα χρήματα με στόχο να αθώσει τον Αντώνιο. Στο τέλος καταφέρνει να στρέψει την όλη κατάσταση εναντίον του Σάιλοκ, ο οποίος παρά λίγο να πληρώσει με τη ζωή του την μισαλλοδοξία του.

«Αφού δικαιοσύνη επικαλιέσαι, να' σαι βέβαιος θα βρεις πιο πολλή δικαιοσύνη απ' όση επιθυμείς.»

«Είναι στις Βενετιάς τους νόμους καταχωρημένο, αν κατηγορηθεί ένας ξένος ...παίρνει στην κατοχή του το μισό του βιος, και τ' άλλο μισό στην περιουσία του κράτους πηγαίνει... .και του αδικητή η ζωή είναι στου Δόγη το έλεος»

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

ΠΙΘΑΝΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ 5 ΗΡΩΙΔΩΝ ΤΟΥ SHAKESPEARE

Οι ηρωίδες κάθονται γύρω από ένα τραπέζι του καφέ. Η Πόρσια έχει αργήσει στο δικαστήριο και φτάνει λαχανιασμένη, ζητώντας συγγνώμη. Η Μακμπέθ βηματίζει πάνω κάτω, η Ιουλιέτα κοιτάζει τη φωτογραφία του Leonardo Di Caprio φιλώντας την και η Οφελία μαδάει τα λουλούδια, ενώ η Κατερίνα κουνάει το κεφάλι υποτιμητικά.

ΠΟΡΣΙΑ : Κορίτσια, συγγνώμη που άργησα, από τότε που κέρδισα τη δίκη με τον έμπορο και το Σάιλοκ έρχονται συνέχεια και ζητάνε να τους υπερασπιστώ!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Άντε και δεν ξέρω τι να πω μ' αυτές εδώ.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ : Αχ, Ρωμαίο, Ρωμαίο! Τι όμορφος και έξυπνος που είναι ο Ρωμαίος μου! Φτυστός ο Leonardo Di Caprio...

ΟΦΗΛΙΑ: Αχ, κι εμένα ο Άμλετ μου έτσι όμορφος ήταν και τι ωραία που τα' λεγε! Μέχρι που άρχισε να βλέπει φαντάσματα και τα πήρε στο κρανίο... Αλήθεια σας λέω, κυκλοφορεί μ' ένα κρανίο στο χέρι!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Τι ανόητες που είστε. Μου θυμίζετε την αδερφή μου την Μπιάνκα, όλο το γάμο σκέφτεται... Ουρές κάνουν οι γαμπροί. Δε βλέπετε εμένα, καμιά συμπάθεια δεν έχω για το αντρικό φύλο. Είναι όλοι τους γαϊδούρια, άχρηστοι, σαν αυτόν τον Πετρούκιο που το παίζει έξυπνος και θέλει, λέει, να με ημερώσει! Χα...

Λ. ΜΑΚΜΠΕΘ: Δίκιο έχει η Κατερίνα. Αν περίμενα εγώ τον Μακμπέθ, ακόμα βασιλεία θα ονειρεύονταν και μάγισσες να του προφητεύουν μεγαλεία! Εγώ, μονάχη μου εγώ, τα κατάφερα όλα.

ΠΟΡΣΙΑ: Κορίτσια, μην ταράξεστε! Είναι αλήθεια ότι οι άντρες έχουν φτιάξει τον κόσμο στα μέτρα τους, αλλά με λίγη διπλωματία και εξυπνάδα, μπορούμε να ζούμε ισάξια δίπλα τους. Κι ένα καλό κοστούμι δικηγόρου δεν κάνει κακό. Εγώ ολόκληρη δίκη κέρδισα για χάρη του αγαπημένου μου κι έσωσα το φίλο του από βέβαιο θάνατο.

ΟΦΗΛΙΑ: Σ' ένα πράγμα έχεις δίκιο, Πόρσια, ότι οι άνδρες έχουν φτιάξει ένα κόσμο για άντρες. Και διόλου δεν τους νοιάζει για μας. Ο αδερφός μου ξενιτεμένος, ο βασιλιάς μας αδερφοκτόνος και αιμομίκτης, ο Άμλετ μόνο την εκδίκηση σκέφτεται και ο πατέρας μου νεκρός από τα χέρια του αγαπημένου μου... Έτσι μού' ρχεται να πάω να πνιγώ.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ: Κι εγώ θα φαρμακωθώ! Ή θα μαχαιρωθώ. Δεν έχω αποφασίσει ακόμα. Αυτοί σκοτώνονται μεταξύ τους, βεντέτα στη βεντέτα, ούτε στην Κρήτη να 'μασταν! Πάρτον τώρα τον Ρωμαίο εξόριστο στην Πάδουα. Κι αυτός ο Πάρης, ντε και καλά να παντρευτούμε αύριο! Τι ζόρι τραβάει κι αυτός? Τα κανόνισαν λέει με τον πατέρα μου κι εμένα δεν με ρώτησε κανείς.

ΠΟΡΣΙΑ: Κι εμένα ο πατέρας μου πέθανε και μου άφησε το γρίφο με τα κουτιά, για να βρεθεί, λέει ο άντρας ο τίμιος, ο έξυπνος, ο σωστός. Ευτυχώς η αγάπη μου

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

διάλεξε σωστά. Αλλιώς, δε θέλω να το σκέφτομαι...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Γι' αυτό σας λέω, ΔΕΝ ΠΑΝΤΡΕΥΟΜΑΙ, ΔΕΝ ΠΑΝΤΡΕΥΟΜΑΙ... Άσε τον Πετρούκιο να νομίζει ότι θα με αλλάξει, δεν έχει ιδέα τι τον περιμένει στρίγγλα θα γίνω...

Λ. ΜΑΚΜΠΕΘ: Μωρέ, καλά τα είχα κανονίσει εγώ, αλλά τώρα στο τέλος αποφάσισε ο Μακμπέθ να νιώσει τύψεις! Τον κυνηγούν, λέει, οι Ερινύες! Δεν θα τις πιάσω στα χέρια μου αυτές, κιμά θα τις κάνω.... Μεσ στα αίματα θα γίνω πάλι, ούτε στο Δολοφόνο με το τσεκούρι να έπαιζα...

ΠΟΡΣΙΑ: Κορίτσια, κορίτσια, μη σκάτε. Ακόμα και τα πιο δύσκολα προβλήματα έχουν τη λύση τους. Εδώ γύρισα τα πάνω κάτω σ' ολόκληρο το νομικό σύστημα της Βενετίας – θα μου πεις, άντρες το' χαν φτιάξει κι αυτό – και δεν θα βρούμε λύσεις για μας? Εξάλλου, τι νομίζετε, τυχαία μας έφτιαξε ο Σαίξπηρ με τόσα χαρίσματα?

Λ. ΜΑΚΜΠΕΘ: Αυτά να τα πεις στις άλλες. Η μια πάει προς το ποτάμι να πνιγεί, η άλλη χόθηκε μέσα σ' ένα τάφο και η Κατερίνα έγινε αρνάκι για χάρη του Πετρούκιου...

ΟΛΕΣ ΜΑΖΙ: Αχ Σαίξπηρ, Σαίξπηρ, κι εσύ άντρας δεν είσαι?....

ΤΕΛΟΣ

Ο διάλογος γράφτηκε, σκηνοθετήθηκε και παίχτηκε κατά την παρουσίαση των ερευνητικών εργασιών στο σχολείο μας στις 14-5-2013 από τις μαθήτριες, με τη σειρά που εμφανίστηκαν:

ΠΟΡΣΙΑ : ΘΕΟΔΩΡΑ ΠΑΝΤΟΥ

ΙΟΥΛΙΕΤΑ : ΡΟΞΟΛΑΝΑ ΜΑΝΕΣΗ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ : ΤΟΥΜΠΟΥΛΙΔΟΥ ΑΥΓΗ

ΟΦΗΛΙΑ : ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΜΠΕΘ : ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΔΑΝΙΗΛ

5 ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ:

ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΑ, μετ. Βασίλη Ρώτα, εκδόσεις
ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΜΠΕΘ, μετ. Βασίλη Ρώτα, εκδόσεις
Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ, μετ. Βασίλη Ρώτα, εκδόσεις
ΤΟ ΗΜΕΡΩΜΑ ΤΗΣ ΣΤΡΙΓΚΛΑΣ, μετ. Βασίλη Ρώτα, εκδόσεις
ΑΜΛΕΤ, Ο ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ ΤΗΣ ΔΑΝΙΑΣ, μετ. Βασίλη Ρώτα, εκδόσεις
Ο ΣΑΙΞΠΗΡ ΚΑΙ Η ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ, εκδόσεις

ΠΗΓΕΣ:

http://el.wikipedia.org/wiki/Ουίλιαμ_Σαίξπηρ

Biographies – nea acropolis.gr

http://www.academia.edu/1878282/_1650-1750_

[http:// www.en-gr.com](http://www.en-gr.com)

<http://gym-n-efkarp.thess.sch.gr/.../imeratheatro>

Το ιστολόγιο του Ρογήρου

Protoporia

eclass.sch.gr

<http://isotitafilon.wikispaces.com/>

<http://sfrang.com/historia/parart060.htm>